

การถ่ายภาพเชิงศิลป์เรื่อง “ประเทศไทยน่าสงสาร”

FINE ART PHOTOGRAPHY TITLED “ PATHETIC LAND ”

นางสาวลลิต วิสุทธิโสภณ

MISS LALIT WISUTTHISOPHON

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการถ่ายภาพ ภาควิชาศิลปะศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การถ่ายภาพเชิงศิลปะเรื่อง “ประเทศไทยน่าสงสาร”

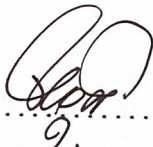
FINE ART PHOTOGRAPHY TITLED “ PATHETIC LAND ”

นางสาวลลิต วิสุทธิโสภณ

MISS LALIT WISUTTHISOPHON

ภาควิชาศิลปะ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการถ่ายภาพ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... ..... วันที่ .. ๐๖/๐๕/๐๘ ..
(อาจารย์ชัยวุฒิ พุฒทอง)

หัวหน้าภาควิชา..... ..... วันที่ .. ๖ มี.ค. ๐๘ ..
(อาจารย์รัศมีศักดิ์ รักใหม่)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์   ถ่ายภาพเชิงศิลป์ เรื่อง “ประเทศไทยน่าสงสาร”
FINE ART PHOTOGRAPHY TITLED “PATHETIC LAND”

ชื่อ   นางสาวลลิต วิสุทธิโสภณ
สาขาวิชา   การถ่ายภาพ
ภาควิชา   นิเทศศิลป์
คณะ   สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา   2550
อาจารย์ที่ปรึกษา   อาจารย์ ชัยวุฒิ พุฒทอง

บทคัดย่อ

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอเรื่องราวของสังคมไทยในปัจจุบัน ผ่านมุมมองของตัวข้าพเจ้าเอง โดยนำเสนอเรื่องราวในเชิงเสียดสี ล้อเลียนสังคม

ข้าพเจ้าจะนำเสนอ 6 เรื่อง คือ คอร์ปชั่น วัดบุญนิยม ขวอชาญากร พระสงฆ์ผิดวินัย ตำรวจบ้าอำนาจและแพ้น้ำจืดความ

แนวทางการเสียดสีที่ใช้ในงานมีอิทธิพลมาจากศิลปะปะป้อปอาร์ตและช่างภาพ เดวิด ราชาเพล ช่างภาพชาวอเมริกันที่มีรูปแบบของงาน โดดเด่นและมีเอกลักษณ์ชัดเจน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญ (ต่อ)	ง
สารบัญ (ต่อ)	จ
สารบัญ (ต่อ)	ฉ
สารบัญภาพ	ช
สารบัญภาพ (ต่อ)	ซ
สารบัญภาพ (ต่อ)	ฌ
สารบัญภาพ (ต่อ)	ญ
บทที่	
1 บทนำ	
1.1 ความสำคัญและที่มา	1
1.2 วัตถุประสงค์	1
1.3 ขอบเขตของงาน	1
1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย	1
1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.6 ปัญหาที่คาดว่าจะเกิดขึ้น	2
1.7 งบประมาณ	3
2 วิเคราะห์ข้อมูล	
2.1 ปัญหาสังคม	4
2.2 โพลสำรวจ	7
2.3 งานเสียดสีสังคม	9
2.3.1 ภาพถ่าย : มานิต ศรีวานิชภูมิ	10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.2 ภาพถ่าย : David LaChapelle	11
2.3.3 Street Art : Banksy	12
2.3.4 จิตรกรรม : วสันต์ สิทธิเขตต์	14
2.4 ป๊อป คัลเจอร์	15
2.5 ศิลปะ ป๊อปอาร์ต	16
2.6 ศิลปิน ป๊อปอาร์ต	
2.6.1 แอนดี้ วาฮอล	18
2.6.2 ริชาร์ด แฮลมิลตัน	20
2.7 ลัทธิคาตา	21
2.8 ผลงานของศิลปินคาตา	
2.8.1 Man Ray	24
2.8.2 Marcel Duchamp	25
3 ประวัติศาสตร์ภาพ	
3.1 เดวิด ลาซาเพล	26
3.1.1 บทสัมภาษณ์ เดวิด ลาซาเพล	29
3.1.2 ผลงานของเดวิด ลาซาเพล	32
3.1.3 วิเคราะห์งานของช่างภาพ เดวิด ลาซาเพล	37
3.2 มานิต ศรีวานิชภูมิ	40
3.2.1 บทความสร้างสรรค์และความคิดเห็นของมานิต ศรีวานิชภูมิ	41
3.2.2 สงครามไร้เลือด (2540)	44
3.2.3 ชีวิตประวัตินุชย์สีชมพู	47
3.2.4 ผลงานของมานิต ศรีวานิชภูมิ	49
3.2.5 วิเคราะห์ผลงานของมานิต ศรีวานิชภูมิ	50

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4	วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงาน
4.1	แนวความคิดและภาพร่าง
4.1.1	แฟชั่นจตุคาม 51
4.1.2	วัตถุนิยม 52
4.1.3	ตำรวจป่าอำนาจ 53
4.1.4	คอร์ปชั่น 54
4.1.5	พระผิควินัย 55
4.1.6	ยุวอาชญากร 56
5	การทำงานจริง
5.1	ทิศทางแสงและท่าโพสค์
5.1.1	แฟชั่นจตุคาม 57
5.1.2	วัตถุนิยม 58
5.1.3	ตำรวจป่าอำนาจ 59
5.1.4	คอร์ปชั่น 60
5.1.5	พระผิควินัย 61
5.1.6	ยุวอาชญากร 62
6	ผลงานสำเร็จ
6.1.1	พระเครื่องร่วมสมัย 63
6.1.2	ควายนิยม 64
6.1.3	ริช ฟอ์ เคอะ สตาร์ 65
6.1.4	วิถีทรรษา 66
6.1.5	๗๓๓ 67
6.1.6	ยุวอาชญากร 68

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
7 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	
7.1 สรุปผลในการทำงาน	69
7.2 ปัญหาในการทำงาน	69
7.3 ข้อเสนอแนะ	69
บรรณานุกรม	70
ประวัติผู้แต่ง	71

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	มานิต ศรีวานิชภูมิ : Pink Man On Tour, 1998	10
2	มานิต ศรีวานิชภูมิ : The Pink, The Bad & The Ugly, 1998	10
3	มานิต ศรีวานิชภูมิ : This Bloodless War, 1997	10
4	มานิต ศรีวานิชภูมิ : Pink Man Begins, 1997	10
5	มานิต ศรีวานิชภูมิ : Horror in Pink, 2001	11
6	มานิต ศรีวานิชภูมิ : La Vie En Pink, 2004	11
7	ผลงานของ David LaChapelle	11
8	ผลงานของ David LaChapelle	11
9	ผลงานของ David LaChapelle	12
10	ผลงานของ David LaChapelle	12
11	ผลงานของ David LaChapelle	12
12	ภาพข่าวจากหนังสือพิมพ์	
13	ผลงาน Grattiti ของ Banksy	13
14	Nick Ut : Trang Bang, 1972	13
15	ผลงาน Grattiti ของ Banksy	13
16	ผลงาน Grattiti ของ Banksy	13
17	ผลงาน Grattiti ของ Banksy	13
18	ผลงานจิตรกรรมของวสันต์ สิทธิเขตต์	14
19	ผลงานจิตรกรรมของวสันต์ สิทธิเขตต์	14
20	ผลงานจิตรกรรมของวสันต์ สิทธิเขตต์	14
21	ผลงานจิตรกรรมของวสันต์ สิทธิเขตต์	14
22	Andy Warhol : Mao	19
23	Andy Warhol : Campbell's Soup Can, 1964	19
24	Andy Warhol : Turquoise Marilyn, 1962	19
25	Richard Hamilton : Just What Is It That Makes Today's Homes So Different. So Appealing?, 1956	20
26	Man Ray : The Clothes-stand, 1920	24

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
27	Man Ray : Gift, 1966	24
28	Marcel Duchamp : L.H.O.O.Q. C. , 1913	25
29	Marcel Duchamp : Fountain, 1917	25
30	ผลงานของ David LaChapelle	32
31	ผลงานของ David LaChapelle	32
32	ผลงานของ David LaChapelle	32
33	ผลงานของ David LaChapelle	32
34	ผลงานของ David LaChapelle	33
35	ผลงานของ David LaChapelle	33
36	ผลงานของ David LaChapelle	34
37	ผลงานของ David LaChapelle	34
38	ผลงานของ David LaChapelle	34
39	ผลงานของ David LaChapelle	35
40	ผลงานของ David LaChapelle	35
41	ผลงานของ David LaChapelle	36
42	ผลงานของ David LaChapelle	36
43	David LaChapelle : Death by Hamburger, Italian Vouge Los Angeles, 2001	38
44	David LaChapelle : Addicted to Diamonds, Visionaire, New York, 1997	39
45	Eddie Adams : Murder of a Vietcong by Saigon Police Chief, 1968	44
46	มานิต ศรีวานิชภูมิ : This Bloodless War (1997)	44
47	Nick Ut : Trang Bang, 1972	45
48	มานิต ศรีวานิชภูมิ : This Bloodless War (1997)	45
49	My Lai, 1968	46
50	มานิต ศรีวานิชภูมิ : This Bloodless War (1997)	46
51	มานิต ศรีวานิชภูมิ : Pink Man Begins (1997)	47
52	มานิต ศรีวานิชภูมิ : The Pink, The Bad & The Ugly, 1998	47
53	มานิต ศรีวานิชภูมิ : Horror in Pink, 2001	48
54	มานิต ศรีวานิชภูมิ : Horror in Pink, 2001	49

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
56 มานิต ศรีวานิชภูมิ : Horror in Pink, 2001	49
57 มานิต ศรีวานิชภูมิ : Horror in Pink, 2001	49
58 มานิต ศรีวานิชภูมิ : The Pink, The Bad & The Ugly, 1998	49
59 มานิต ศรีวานิชภูมิ : The Pink, The Bad & The Ugly, 1998	49
60 มานิต ศรีวานิชภูมิ : The Pink, The Bad & The Ugly, 1998	49
61 มานิต ศรีวานิชภูมิ : The Pink, The Bad & The Ugly, 1998	50
62 มานิต ศรีวานิชภูมิ : The Pink, The Bad & The Ugly, 1998	50
63 มานิต ศรีวานิชภูมิ : The Pink, The Bad & The Ugly, 1998	50
64 แบบร่างที่ 1 แฟชั่นจตุคาม	51
65 แบบร่างที่ 2 วัตถุนิยม	52
66 แบบร่างที่ 3 ตำรวจบ้าอำนาจ	53
67 แบบร่างที่ 4 คอรัปชั่น	54
68 แบบร่างที่ 5 พระผิดวินัย	55
69 แบบร่างที่ 6 ยูวอาชญากร	56
70 ภาพถ่ายแฟชั่นจตุคาม	57
71 ทิศทางแสงภาพแฟชั่นจตุคาม	57
72 ภาพถ่ายวัตถุนิยม	58
73 ทิศทางแสงภาพวัตถุนิยม	58
74 ภาพถ่ายแฟชั่นตำรวจบ้าอำนาจ	59
75 ทิศทางแสงภาพตำรวจบ้าอำนาจ	59
76 ภาพถ่ายคอรัปชั่น	60
77 ทิศทางแสงภาพคอรัปชั่น	60
78 ภาพถ่ายพระผิดวินัย	61
79 ทิศทางแสงภาพพระผิดวินัย	61
80 ภาพถ่ายยูวอาชญากร	62
81 ทิศทางแสงภาพยูวอาชญากร	62
82 ผลงานจริงภาพที่ 1 “พระเครื่องร่วมสมัย”	63
83 ผลงานจริงภาพที่ 2 “ควายนิยม”	64

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
84	ผลงานจริงภาพที่ 3 “ริช ฟอร์ เดอะ สตาร์”	65
85	ผลงานจริงภาพที่ 4 “วิถีทรรราช”	66
86	ผลงานจริงภาพที่ 5 “๕๓๓”	67
87	ผลงานจริงภาพที่ 6 “ยูวาชญากร”	68

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มา

แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ของข้าพเจ้ามาจากสังคม ถึงแวดล้อม ที่ต่างๆ และ ผู้คนที่อยู่ในสังคม สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่หยุดนิ่งทำให้วิถีชีวิตและการดำเนินชีวิต ของผู้คนในสังคมเปลี่ยนไป เทคโนโลยีที่ก้าวไปข้างหน้า ไม่ได้ทำให้จิตใจของมนุษย์ก้าวตามไป ด้วย

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อเสนอให้เห็นถึงสภาพจริงของสังคมไทยปัจจุบัน
2. เพื่อเตือนให้คนไทยตระหนักและรับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงในด้านลบที่เกิดขึ้นใน สังคมไทย
3. เพื่อแสดงความขัดแย้งส่วนตัวที่มีต่อสังคมไทยโดยถ่ายทอดผ่านทางงานศิลปะภาพถ่าย นำเสนอเป็นภาพถ่ายเชิงเสียดล้อเลียน

1.3 ขอบเขตของงาน

ถ่ายภาพสีจำนวน 6 ภาพ ด้วยกล้อง Nikon D80

1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเสียดสีสังคมในรูปแบบต่างๆ เช่น ภาพถ่าย จิตรกรรม Graffiti Art และช่างภาพช่างภาพที่ทำงานแนวนี้
2. วิเคราะห์จากข้อมูลที่ได้รวบรวมมา แล้วนำมาวิเคราะห์ว่าควรนำเสนอผลงานออกมาใน รูปแบบใด จึงเหมาะสมกับการสื่อสารแนวความคิดได้มากที่สุด
3. เขียนแบบร่างเกี่ยวกับภาพที่จะถ่าย
4. ถ่ายภาพสำรวจสถานที่
5. ดำเนินการถ่ายตามแบบร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. แต่งภาพและอัดภาพ

1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

ทำงานอย่างเป็นระบบ คิดเป็นขั้นตอน ศึกษาขั้นตอนการทำงาน แนวความคิดของศิลปิน วิเคราะห์ข้อมูลและเลือกเทคนิคมาประยุกต์ใช้กับงานของตนเองได้อย่างเหมาะสม

1.6 ปัญหาที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

1. การควบคุมภาพทุกภาพให้ออกมาในทิศทางเดียวกันได้อย่างลงตัว
2. สภาพภูมิอากาศที่ไม่แน่นอน อาจก่อให้เกิดอุปสรรคในการทำงานได้

1.7 งบประมาณ

รายการ	จำนวน	หน่วยละ	รวม
จดุคาม			
กระดาษทำฉลาก	50	5	250
อุปกรณ์ (เทปกาว อื่นๆ)			120
พระ			370
กระดาษทำฉลาก	16	18	288
กรอบรูป	1	350	350
เทปดำ			150
วัตถุนิยม			
ถุงกระดาษ	1	280	280
กระโปรงกระดาษ	100	0.50	50
อุปกรณ์ (เทปกาว อื่นๆ)			180
คอร์ปชั่น			
เบงค์กึ่งเต็ก	10	10	100
ฟิวเจอร์บอร์ด	4	50	200
ภาพประกอบฉาก (นาอนุสาวรีย์)	4	50	200
ภาพประกอบฉาก (กลุ่มคน)	2	80	160
เครื่องสำอาง			350
ยูวาทษณกรรม			
กระดานดำ	1	200	200
ตำรวจ			
กระดาษทำฉลาก			480
Print ภาพ	6		3100
Test Print			240
กรอบลอย	6	180	1,080
สวัสดิการ + น้ำมัน			10,000
			17,778

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

วิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ปัญหาสังคม

ปัญหาสังคม คือ สถานการณ์ที่เลวร้าย มีพิษ เป็นภัย ไม่สอดคล้องกับค่านิยม เป็นไปในทางไม่ดี ไม่พึงปรารถนา เบี่ยงเบนไปจากภาวะปกติ และปทัสถานสังคม มีผลกระทบต่อคนจำนวนมากพอสมควร คุกคามก่ออันตรายเสียหายแก่สังคม คนจำนวนมากเดือดร้อนเกิดความรู้สึกไม่พอใจ และคนเหล่านั้นคิดกันว่าปัญหานั้นมีวิถีทางจะแก้ไขได้ พิจารณาเป็นว่าควรจะมีการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหานั้นให้หมดไป หรือเบาบางลง ที่สุดก็อาจมีพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งปฏิบัติการต่อต้านดำเนินการขจัดปัญหานั้น

องค์ประกอบของปัญหาสังคม

1. สถานการณ์นั้นจะต้องกระทบกระเทือนบุคคลจำนวนมาก
2. สถานการณ์นั้นไม่เป็นที่พึงปรารถนาของคนหมู่มาก
3. บุคคลจำนวนหนึ่งมีความเห็นร่วมกันว่าควรมีการแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลง
4. จะต้องมีการกระทำร่วมกันจากหลายฝ่ายเพื่อแก้ไขสถานการณ์

ทัศนคติที่มีต่อปัญหาสังคม

1. วางเฉย ไม่สนใจ (Indifference)
2. เป็นเรื่องกรรมเก่า (Fatalistic Resignation)
3. เยาะเย้ย (Cynicism)
4. พระเจ้าลงโทษ (Religious Retribution)
5. ความรู้สึกอ่อนไหว (Sentimental)
6. มีทัศนคติที่เป็นวิทยาศาสตร์สังคม (Social Scientific Attitude)

สาเหตุของปัญหาสังคม

1. ความเปลี่ยนแปลงทางสังคม (Social change)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความไม่เป็นระเบียบในสังคม (Social disorganization)
3. บุคลิกภาพ (Personality) หรือพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้

ชนิดของปัญหาสังคม

Harold A. Phelps จำแนกปัญหาสังคมออกเป็นประเภทใหญ่ 4 ประเภทคือ

1. ปัญหาทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ปัญหาความยากจน การว่างงานและปัญหาประชากร
2. ปัญหาทางชีววิทยา ได้แก่ โรคภัยไข้เจ็บ และความพิการ
3. ปัญหาทางจิตวิทยา ได้แก่ โรคจิต โรคประสาท ปัญญาอ่อน และโรคพิษสุราเรื้อรัง
4. ปัญหาทางสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ปัญหาคนชรา ปัญหาไร้ที่อยู่อาศัย หย่าร้าง อาชญากรรมและขบวนการอาชญากรรม ความขัดแย้งทางเชื้อชาติ การขยายตัวของเมือง การบริหารงาน เป็นต้น¹

เวนเบอร์ก (Weinburg) พิจารณาปัญหาสังคมจากลักษณะสังคมเมืองที่ซับซ้อนสลับในในปัจจุบัน ได้แบ่งแบบของปัญหาสังคมเป็น 2 ประเภท คือ

1. ปัญหาสังคมที่สืบเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี อันมีผลทำให้เมืองเล็กขยายตัวเป็นนครใหญ่และนครอุตสาหกรรม ปัญหาที่เกิดขึ้นมีผลกระทบมวลชนในสังคม ได้แก่
  - 1) ปัญหาประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว
  - 2) ปัญหาการอพยพของชาวนบทยเข้าสู่เมือง
  - 3) ปัญหาความไม่เพียงพอของที่อยู่อาศัยและแหล่งเสื่อมโทรม
  - 4) ปัญหาการวางผังเมืองไม่เหมาะสม
  - 5) ปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติ
  - 6) ปัญหาความไม่สะดวกของการคมนาคมขนส่ง
  - 7) ปัญหาอุบัติเหตุรถยนต์
  - 8) ปัญหาสภาวะแวดล้อมเป็นพิษ
  - 9) ปัญหาการว่างงาน
  - 10) ปัญหาคนชราถูกทอดทิ้ง
  - 11) ปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวง
2. ปัญหาที่สืบเนื่องมาจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการเสถียรระบบทางสังคม ได้แก่
  - 1) ปัญหาการหย่าร้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 2) ปัญหาอายุอาชญากรรม
- 3) ปัญหาอาชญากรรม
- 4) ปัญหาความผิดปกติทางจิต
- 5) ปัญหาสารเสพติด
- 6) ปัญหาการฆ่าตัวตาย
- 7) ปัญหาโสเภณี

ที่กล่าวถึงและแบ่งประเภทปัญหาสังคมกันโดยทั่วไป มี 3 ประเภท ดังนี้

1. ปัญหาทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจที่คนในสังคมจำนวนมากรู้สึกว่าคุณค่าของคน และต้องการจะแก้ไขให้ดีขึ้น หรือขจัดให้หมดไป เพราะเชื่อว่าคนหรือสังคมสามารถแก้ไขได้ เช่น เศรษฐกิจตกต่ำ เกษตรกรถูกเอาเปรียบ เงินเพื่อเครื่องอุปโภคบริโภคราคาแพง คนตกงาน ความอดอยากยากจน ฯลฯ
2. ปัญหาการเมือง ได้แก่ ภาวะการณ์ทางการเมืองที่คนในสังคมจำนวนมากรู้สึกว่าคุณค่าของคน และต้องการจะแก้ไขให้หมดสิ้นไปหรือเบาบางลงเพราะเชื่อว่าสามารถแก้ไขได้ นักการเมืองใช้อิทธิพล อำนาจ หน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ โอบอุ้มช่วยเหลือญาติมิตร สัมพรรคพวก ใช้อิทธิฤทธิ์เหนือประชาชนทั่วไป การคอร์รัปชัน (เบียดบังเวลาราชการ รับสินบน เล่นพรรคเล่นพวก ฮั้วกับการประมูลการก่อสร้าง) ปัญหาโจรและผู้ก่อการร้ายภาคใต้ นักการเมืองแย่งชิงตำแหน่งกัน
3. ปัญหาทางสังคม ได้แก่ ภาวะการณ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่คนในสังคมเป็นจำนวนมากรู้สึกว่าคุณค่าของคน จึงต้องการแก้ไข โดยเห็นว่าการกระทำเช่นนั้นอยู่ในวิสัยของกลุ่มหรือสังคมของตนเองจะทำได้ เช่น ปัญหายาเสพติด สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ อาชญากรรม ปัญหาวัยรุ่น โจรผู้ร้ายซุกซม การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากร²

2.2 โพลสำรวจ

ปัญหา “คอร์ปชั่น” ในสายตาประชาชน³

ประชาชนทุกสาขาอาชีพ ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวนทั้งสิ้น 1,131 คน (ชาย 486 คน 42.98% หญิง 645 คน 57.02%) โดยสำรวจระหว่างวันที่ 11 - 12 มกราคม 2549 สรุปผลได้ดังนี้

ปัญหาที่ประชาชนคิดว่า “แก้ไขยากที่สุด” คือ

อันดับ		ชาย	หญิง	ภาพรวม
อันดับที่ 1	คอร์ปชั่น	65.43%	60.00%	62.72%
อันดับที่ 2	ปัญหาชายแดนภาคใต้ 3 จังหวัด	15.43%	22.79%	19.11%
อันดับที่ 3	ยาเสพติด	19.14%	17.21%	18.17%

วิกฤต !! คุณธรรมเยาวชนไทย⁴

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) กระทรวงศึกษาธิการ ร่วมกับ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้สำรวจความคิดเห็นของนักเรียน/นักศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา ครูอาจารย์ และ ผู้ปกครอง จากทั่วประเทศ โดยสุ่มตัวอย่างจากจังหวัดต่างๆ ที่เป็นตัวแทนของภูมิภาค จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 2,788 คน (นักเรียน/นักศึกษา 1,641 คน 58.86% ผู้บริหาร/ครู/อาจารย์ 679 คน 24.35% และผู้ปกครอง 468 คน 16.79%) ระหว่างวันที่ 10 - 18 มีนาคม 2550 สรุปผลการสำรวจได้ดังนี้

“5 พฤติกรรม” เยาวชนไทย ที่สังคมพึงตระหนัก

อันดับ	พฤติกรรม	ภาพรวม	นักเรียน/นักศึกษา	ผู้บริหาร/ครู/อาจารย์	ผู้ปกครอง
1	การใช้สินค้าฟุ่มเฟือย ยึดติดกับ วัตถุนิยม	25.21%	23.27%	28.90%	26.64%
2	การแต่งตัวที่โป๊เปลือย ไม่ถูกกาลเทศะ / ตามแฟชั่นต่างชาติ	24.83%	26.01%	24.68%	21.31%
3	การมั่วสุมอบายมุข เช่น สุบบุหรี่, ต้มเหล้า, ดิเคยา, เที่ยวกลางคืน, ดิเคเกม	20.05%	24.44%	13.96%	13.93%
4	มีอิสระทางความคิด กล้าคิดกล้าแสดงออกมากเกินไปจนเกินงาม	15.49%	12.42%	20.45%	18.85%
5	ก้าวร้าว ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่มีความกตัญญู และ ขาดสัมมาคารวะ	14.43%	13.86%	12.01%	19.26%

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความโหดร้ายของคนไทย ณ วันนี้⁵

“สวนดุสิตโพล” สถาบันราชภัฏสวนดุสิต จึงได้สำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่พักอาศัย
เขตกรุงเทพฯและปริมณฑล จำนวนทั้งสิ้น 1,436 คน (ชาย 556 คน 38.72% หญิง 880 คน
61.28%) โดยสำรวจระหว่างวันที่ 12 – 13 มกราคม 2547 สรุปผลได้ดังนี้

“ประชาชน” คิดว่าเพราะเหตุใดในปัจจุบันคนไทยจึงมีจิตใจที่โหดร้ายขึ้นทุกวัน

อันดับ		ชาย	หญิง	ภาพรวม
อันดับที่ 1	สภาพสังคมไทยและจิตใจของคนในปัจจุบันเสื่อมโทรมลง	39.57%	38.07%	38.82%
อันดับที่ 2	เศรษฐกิจตกต่ำ/ปัญหาความยากจน	23.74%	18.81%	21.28%
อันดับที่ 3	คนในสังคมขาดศีลธรรมและจริยธรรมในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน	15.83%	16.97%	16.40%
อันดับที่ 4	ความเครียด/ความผิดหวังจนทำให้ขาดสติและความยังคิด	12.95%	14.68%	13.81%
อันดับที่ 5	ปัญหาครอบครัว	7.91%	11.47%	9.69%

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 งานเสียดสีสังคม

ภาพแนวเสียดสีสังคม เป็นภาพที่มีเนื้อหาประชดประชัน เปรียบเปรย ล้อเลียนสังคม การเมือง หรือแม้กระทั่งเรื่องราวที่เป็นอยู่ทั่วไปในชีวิตประจำวัน เป็นภาพที่สะท้อนสภาพต่างๆ ของสังคม ตามทัศนคติและประสบการณ์ที่ตัวศิลปินเผชิญอยู่และต้องการถ่ายทอดออกมาเป็นงานศิลปะ โดยศิลปินแต่ละคนมีจุดประสงค์ในการนำเสนอที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะและความชอบของศิลปิน

ภาพเสียดสีสังคมจะให้ผู้ชมได้จินตนาการและตอบคำถามกับภาพนั้นๆ ตามความคิดและประสบการณ์ของแต่ละคน ซึ่งผลที่ได้และคุณค่าของภาพแต่ละภาพก็จะแตกต่างกันไปตามความพอใจและความรู้สึกของแต่ละคนเช่นเดียวกัน

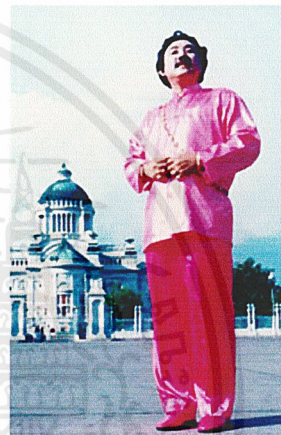
ลักษณะงานเสียดสีสังคม มีหลากหลายประเภท ยกตัวอย่างเช่น ภาพถ่าย จิตรกรรม Street Art แต่ละสาขามีเอกลักษณ์ไม่เหมือนกัน กระบวนการคิดและวิธีการทำงานต่างกัน ความรู้สึกของผู้ชมในการที่มองเห็นภาพนั้นๆ ก็ต่างกัน

2.3.1 ภาพถ่าย : มานิต ศรีวานิชภูมิ

เป็นช่างภาพเชิงศิลป์ที่มีแนวทางการทำงานแนวเสียดสีสังคมอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง มานิตจับประเด็นเหตุการณ์บ้านเมืองที่กำลังเกิดขึ้นแล้วนำมาถ่ายทอดเป็นผลงานภาพถ่าย จัดแสดงในช่วงเวลาที่เหมาะสมลงตัว เขาชอบใช้เพื่อนเป็นแบบอยู่เสมอๆ งานของมานิตมีรูปแบบค่อนข้างคืบ ในภาพจะมีสัญลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่งบ่งบอกว่า เขากำลังพูดถึงเรื่องอะไร

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

ภาพที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

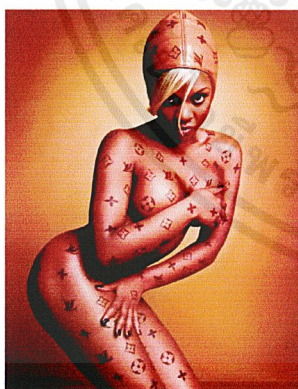
ภาพที่ 5

ภาพที่ 6

2.3.2 ภาพถ่าย : David LaChapelle

David LaChapelle เป็นช่างภาพชาวอเมริกัน ที่มีรูปแบบงาน โดดเด่น เป็นเอกลักษณ์ชัดเจน ในเรื่องของโทนของภาพที่จัดจ้าน องค์กรประกอบและการล้อเลียนแบบหยิกกัด งานของเขาทำให้คนดูคิดไปได้หลายอย่าง ภาพถ่ายแฟชั่นก็ไม่จำเป็นจะต้องขายเสื้อผ้าเพียงอย่างเดียว ภาพถ่ายโฆษณาที่มีความหมายคิดไปได้มากกว่าการขายสินค้า

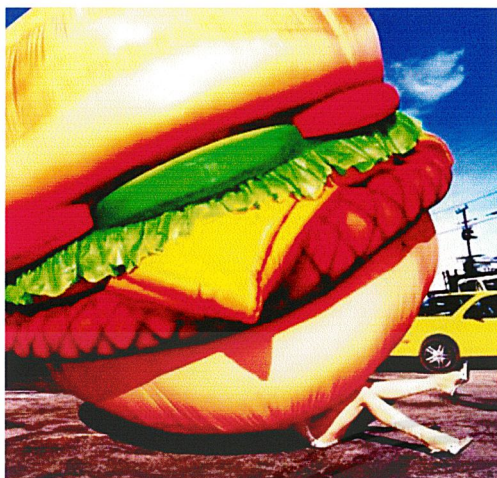

ภาพที่ 7

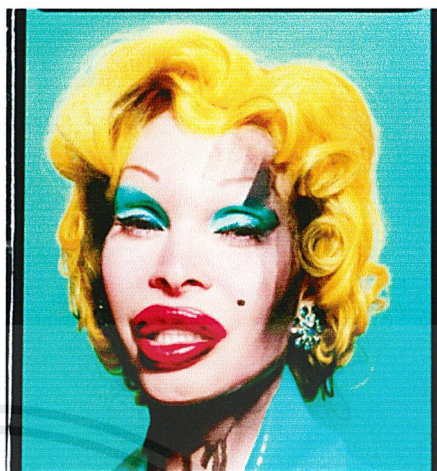

ภาพที่ 8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 9

ภาพที่ 10

ภาพที่ 11

2.3.3 Street Art : Banksy

Banksy เป็นศิลปิน Graffiti ชาวอังกฤษ ที่โดดเด่นมากในด้านเทคนิค Stencil เขามีแนวคิดที่คนเราทำงานศิลปะ มองว่าสวยผู้คนชื่นชม แสดงงานในแกลเลอรีแล้วก็แค่นั้น ทำไมไม่ทำงานให้กับสังคมบ้าง ให้คนหลายๆ คนที่เดินผ่านไปผ่านมาได้ดูได้คิด ไม่ใช่แค่มองผ่านไปเฉยๆ งานของ Banksy มีหลากหลาย มาจากหลายแรงบันดาลใจ เช่น การล้อเลียนภาพข่าว สถานการณ์ปัจจุบัน ทั้งในอังกฤษและในโล กำแพงในกรุงลอนดอนก็เปรียบเสมือนสถานที่จัดแสดงผลงานของเขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

... andals ruin his statue...

is a brand... don. It is a... o things, to... he liars, the... night club Fabric... cated to the... em".

ภาพที่ 12

ภาพที่ 13

ภาพที่ 14

ภาพที่ 15

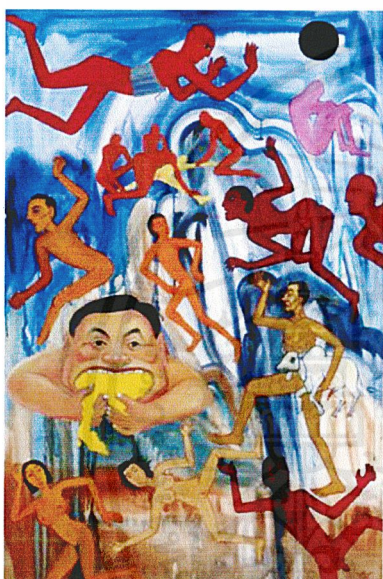
ภาพที่ 16

ภาพที่ 17

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.4 จิตรกรรม : วสันต์ สิทธิเขตต์

วสันต์ สิทธิเขตต์ เป็นศิลปินไทยที่มีชื่อเสียง และมีผลงานเป็นเอกลักษณ์โดดเด่นอย่างมาก ผลงานของวสันต์แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา ดิบ ห่าม คนดูแล้วเข้าใจง่าย บางคนไม่ชอบงานของวสันต์เพราะว่าดูรุนแรงเกินไป บางคนชอบเพราะรู้สึกสะใจ สะเทือนใจ มีอารมณ์ร่วมไปกับงาน ภาพจิตรกรรมสามารถถ่ายทอดความคิดของศิลปินออกมาได้อย่างอิสระ

ภาพที่ 18

ภาพที่ 19

ภาพที่ 20

ภาพที่ 21

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ป๊อป คัลเจอร์

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา วิถีชีวิตของสังคมอเมริกันได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ความเป็นสังคมเมือง อุตสาหกรรมที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้สังคมอเมริกันก้าวเข้าสู่สังคมแบบทุนนิยมอย่างเต็มตัว ค่านิยมแบบบริโภคนิยมและวัตถุนิยมเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติตามระบบทุนนิยม ซึ่งก็ส่งผลให้สินค้าขนาดใหญ่ท่วมเมือง ป้ายแสงไฟนีออนเต็มไปหมด จากสภาพสังคมที่เกิดขึ้นในขณะนั้นทำให้เกิดกระแสวัฒนธรรมอย่างหนึ่งขึ้นมาคือ วัฒนธรรมป๊อป หรือที่เรียกกันว่า ป๊อป คัลเจอร์

ป๊อป คัลเจอร์ คือ วัฒนธรรมที่สร้างขึ้นโดยมหาชน โดยมหาชน และเพื่อมหาชน ป๊อป คัลเจอร์ในอดีตจำกัดอยู่เพียงวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่ที่เป็นชนชั้นล่างหรือผู้ถูกปกครอง ส่วนผู้ปกครองเป็นเจ้าของ High Culture แต่เพียงผู้เดียว ไม่มีการข้ามแดนข้ามเขตกันมายาวนาน อาจเป็นเพราะว่าการส่งผ่านวัฒนธรรมยุคก่อนนั้นอาศัยสถาบันครอบครัว ศาสนา รัฐ ตลอดจนหลักศีลธรรม จารีต ก็มีส่วนด้วย แต่เนื่องจากมีสื่อต่างๆ เกิดขึ้นมากมายในสังคม ไม่ว่าจะเป็นสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ นิตยสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งแควดวงบันเทิงในสมัยนั้นก็คึกคักมาก มีทั้งศิลปินที่เกิดใหม่ และที่เป็นตำนานกระแสความคลั่งไคล้อย่าง Elvis Presley, The Beatles, Marilyn Monroe และคนอื่นๆ อีกมากมาย ทำให้ช่องว่างระหว่างวัฒนธรรมค่อยๆ ลดน้อยถอยลง ช่วยส่งให้วัฒนธรรมป๊อปขยายวงกว้างมากขึ้น จนในปัจจุบัน โลกได้เปลี่ยนแปลงกลายมาเป็นเช่นนี้ที่แตกต่างจาก 40-50 ปีก่อนอย่างสิ้นเชิง เงินในกระเป๋าอาจจะไม่เท่ากันแต่ทุกคนก็พอจะมีโอกาสฟังเพลงคลาสสิกได้ มีมือถือได้ และเรายังได้เห็นชนชั้นสูงหรือคนชาวคัลท์ ไคล้งานดนตรีของคนผิวดำกันหน้าตาเฉย ทุกวันนี้เสื้อผ้าที่ใส่ อาหารที่เรากิน บ้านที่อยู่ รถที่ใช้ ดนตรีที่ฟัง หนังสือดู ร่างกายตั้งแต่หัวจรดเท้าล้วนก่อตัวขึ้นมาจากป๊อป คัลเจอร์ทั้งสิ้น เช่น ชาเขียว โทรศัพท์มือถือ แฟชั่นสินค้าแบรนด์เนม รายการทีวีเรตติ้งสูงๆ การตัก เจาะ ทำศัลยกรรม ชีวิตจิต พิเดนส โยคะ ซึ่งหลายเรื่องดูเหมือนการพยายามกระแสแต่แล้วด้วยตัวมันเองกลับกลายเป็นกระแสเสียเอง ก็เลยกลายเป็นวัฒนธรรมป๊อปไปโดยปริยาย

2.5 ศิลปะ ป๊อปอาร์ต

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 วิถีชีวิตของผู้คนในสังคมอเมริกันได้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และจากสภาพความตึงเครียดของสังคมในช่วงนั้น ได้ส่งผลการเปลี่ยนแปลงต่องานศิลปะ จากที่ผู้คนมักจะนิยมงานแบบ Abstract ที่ต้องใช้จินตนาการความคิด ความฝันอย่างสูงในการชมงานประเภทนี้ ความนิยมก็ได้แปรเปลี่ยนไป กล่าวคือผู้คนหันมานิยมงานศิลปะที่มองเห็น สัมผัสได้ในโลกแห่งความเป็นจริงมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ประจำวันต่างๆ ด้วยเหตุนี้ทำให้ศิลปะแบบ Pop Art เกิดขึ้นมาสนองความรู้สึกของคนในช่วงเวลานั้น

ป๊อปอาร์ตเป็นขบวนการหนึ่งของศิลปะ ที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ประมาณ ค.ศ. 1955 บนฐานบริบทสังคมบริโภคนิยม ศิลปินกลุ่มนี้มีความเชื่อทางศิลปะว่า ศิลปะจะต้องสร้างความตื่นตื้นอย่างฉับพลันแก่ผู้พบเห็น ดังนั้นเนื้อหาศิลปะของป๊อปอาร์ตจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้คนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับผู้คนในสังคมปัจจุบันที่กำลังได้รับความสนใจหรือวิพากษ์วิจารณ์ขณะนั้น

เพื่อให้การสะท้อนเรื่องราวที่ปรากฏในปัจจุบัน ให้สัมผัสถึงความรู้สึกของการที่เป็นปัจจุบันอย่างแท้จริง ศิลปินป๊อปอาร์ตได้ใช้วัสดุจริง และกลวิธีการดังศิลปินกลุ่มดาดา คิวบิสม์ เซอร์เรียลลิสม์ และแอ็บสแตร็กเอ็กเพรสชันนิสม์ปฏิบัติกัน ซึ่งเป็นการใช้กลวิธีทางศิลปะที่หลากหลายนั่นเอง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของศิลปินแต่ละคน เช่น บางคนสนใจภาพโฆษณา บางคนสนใจดาราดารา ภาพยนตร์ บางคนสนใจเครื่องจักรกล บางคนสนใจเครื่องนุ่งห่ม ก็มักจะนำสิ่งต่างๆ ที่จับสนใจดังกล่าวมาจัดวางตำแหน่งอย่างง่ายๆ ดังที่ปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไปจึงทำให้นักวิจารณ์ศิลปะบางคนให้ความเห็นว่าป๊อปอาร์ตไม่ใช่ศิลปะ แต่เป็นเพียงเรื่องราวหรือรูปแบบการโฆษณาต่างๆ เท่านั้น จึงไม่มีคุณค่าที่ลึกซึ้งพอที่จะจัดเป็นงานศิลปะได้ ในขณะที่นักวิชาการบางกลุ่มจัดให้เป็นศิลปะได้ ข้อความคิดเห็นที่ไม่ลงรอยดังกล่าวยังเป็นกระแสใหญ่ ทำให้พิพิธภัณฑสถานศิลปะสมัยใหม่ในอเมริกา (The Museum of Modern Art) จึงได้มีการประชุมเกี่ยวกับศิลปะป๊อปอาร์ตขึ้น โดยตรงในวันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 1962 การประชุมครั้งนี้มีผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปะจำนวนมากมาร่วมอภิปรายถกเถียงหาข้อสรุปกัน โดยมีศิลปินป๊อปอาร์ตสร้างผลงานจำนวนหนึ่งมาจัดแสดงด้วย

การประชุมครั้งนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปะบางท่านได้ให้ความเห็นว่า ควรจัดให้ป๊อปอาร์ตเป็นศิลปะได้ และควรเรียกศิลปะที่สะท้อนภาพแห่งความจริงนี้ว่า ศิลปะเหมือนจริงใหม่ หรือ The New Realism ของอเมริกา แต่ในที่สุดก็ได้มีมติให้ชื่อว่า ป๊อปอาร์ต (Pop Art) ตามที่นักวิจารณ์ศิลปะชาวอังกฤษที่ชื่อคลอว์เรนซ์ อัลลันเวย์ เป็นผู้คิดคำและเสนอชื่อศิลปะแนวทางนี้ ในการประชุมที่สถานศิลปะร่วมสมัย ในกรุงลอนดอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กล่าวโดยสรุปแล้ว ป๊อปอาร์ตเป็นแบบอย่างของศิลปะที่สะท้อนพลังสภาพแท้จริงของสังคมปัจจุบัน ตามความรู้ความเข้าใจของสามัญชนทั่วไป ช่วงขณะหนึ่ง เวลาหนึ่ง เช่น ดารายอดนิมม ดาราภาพยนตร์ คุณภาพอันเลิศเลิศของสินค้า คำขวัญ เป็นศิลปะที่แสดงเกี่ยวกับความอุดมม่วนวายของสังคม ซึ่งพุ่งประจุพลู นิยมกันอย่างมากในวันนี้ พอถึงวันพรุ่งนี้ก็อาจจะลืมหืมแล้ว ทั้งนี้เป็นผลของความเชื่อทางศิลปะของศิลปินป๊อปอาร์ตว่า “ศิลปะสร้างขึ้นจากสิ่งสัพเพเหระของชีวิตปัจจุบัน เป็นการแสดงความรู้สึกของประสบการณ์ทั้งหมดของศิลปินในช่วงเวลาหนึ่ง ขณะหนึ่ง และสถานที่แห่งหนึ่งเท่านั้น ซึ่งสะท้อนความรู้พื้นฐานธรรมดาที่ศิลปินมีส่วนร่วมอยู่ให้ปรากฏ” ซึ่งเราสามารถมองลักษณะรูปแบบของศิลปะป๊อปอาร์ตผ่านผลงานและการแสดงออกของศิลปิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 ศิลปินป๊อป อาร์ต

2.6.1 แอนดี วาฮอล Andy Warhol (1928-87) มีชื่อเดิมว่า “Andrew Warhola” วาฮอลเกิดเมื่อวันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 1928 ในมลรัฐเพนซิลวาเนีย สหรัฐอเมริกา วาฮอลจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากเซนต์ไฮสกูล ในพิตซ์เบิร์ก ในปี 1945 และก็สมัครเข้าเรียนที่ Carnegie Institute of Technology และจบการศึกษาในเดือนมิถุนายน ปี 1949 จากนั้นเขาได้ย้ายไปอยู่ที่นิวยอร์ก เขาได้ เปลี่ยนชื่อตัวเองใหม่เป็น “WARHOL” และที่นิวยอร์กนี้ ได้รู้จักกับ ทีน่า เฟรดเดอริก ซึ่งเป็นบรรณาธิการฝ่ายศิลป์ของนิตยสารที่ชื่อ “Glamour Magazine” และได้ทำให้เขาได้เริ่มงานชิ้นแรก ของเขาในนิวยอร์ก และภาพที่ประสบความสำเร็จมากในช่วงเวลานี้ก็คือ ภาพ “women’s shoes” นอกจากนี้วาฮอลยังได้ออกแบบ โฆษณาให้กับนิตยสารหลายฉบับ เช่น Vogue, Harper’s Bazaar, book jackets, และ holiday greeting cards

จนกระทั่งในปี 1952 วาฮอลได้มีโอกาสแสดงผลงานของเขาเป็นครั้งแรกที่ Hugo Gallery, New York และในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1965 เขาได้ถูกรับเลือก ให้แสดงผลงานร่วมกับศิลปินคนอื่นๆที่ Museum of Modern Art ในนิวยอร์ก และเขาก็ได้รับรางวัล The 35th Annual Art Directors Club Award ในปีนี้ และปีต่อมา เขาก็ได้รับรางวัลเหรียญทองจาก 36th Annual Art Directors Club เป็นปีที่สองติดต่อกัน และจากรางวัลนี้เอง ทำให้เรื่องราวและผลงานของ Warhol ถูกตีพิมพ์ลงในนิตยสาร Life Magazine ในบทความที่ชื่อ “Crazy Golden Slippers”

ในปี 1960 วาฮอลก็ได้เริ่มวาดรูปที่เป็นงานแบบป๊อปอาร์ตชิ้นแรกของเขา โดยมีรากฐานการวาดมาจาก หนังสือการ์ตูนหลายเรื่องเช่น Dick Tracy, Popeye, Superman จากนั้นเขาก็ได้ปรับปรุงงานของเขามาเรื่อยๆ จนกระทั่งในปี 1962 เขา ก็ได้วาดภาพ Campbell’s Soup อันโด่งดังของเขา เมื่อภาพนี้ได้ถูกแสดงเป็น ครั้งแรกที่ Sidney Janis Gallery ในนิวยอร์ก ชื่อของเขาเป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น ในฐานะของศิลปินแบบป๊อป อาร์ต และจากนี้ไปเขาก็ทำงานออกมาเรื่อยๆ และงานที่ค่อนข้างทำให้เขามีชื่อเสียงมาก ก็คืองานในแบบภาพพิมพ์ (Silk screen) ที่ทำเป็นรูปต่างๆ มากมายทั้งรูปภาพเหมือน สัตว์ต่างๆรูปดอกไม้ และอื่นๆอีกมากมาย

ภาพเหมือน (Portrait) ของบุคคลสำคัญต่างๆ ในแบบป๊อปอาร์ต ของวาฮอล นั้นถือได้ว่าเป็นการบันทึกเอา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ได้เป็นอย่างดี เช่นรูปของ เอลวิส เพรสลีย์ นั้น วาฮอล มองว่า เอลวิส คือ สัญลักษณ์แห่งความสำเร็จ ของอเมริกา เป็นไอคอนของคนรุ่นใหม่ในเวลานั้น ในฐานะนักร้อง ส่วนในแวดวงของคารา นักแสดงสาวในสมัยนั้น เขาได้วาดรูปของ มาร์วิน มอนโรว์, ลิซ เทย์เลอร์ และคนอื่นๆ อีกมากมาย ในวง การเมือง ก็มีทั้งในสหรัฐ แล้วก็ต่างประเทศก็มีผู้นำประเทศรัสเซียสมัย คอมมิวนิสต์ก็มี เลนิน ส่วนของประเทศจีน ก็มีท่านประธาน เหมา เจ๋ง ตุง

ส่วนในสหรัฐก็มี ภรรยาของท่านประธานาธิบดีเคนเนดี และก็มีท่าน ประธานาธิบดี จิมมี คาร์เตอร์ หรือแม้แต่ตัวการ์ตูนอย่าง มิกกี้ เม้าส์ ก็ยังถูกบันทึกไว้เลย

Consumer Goods in Pop Art วาฮอลเป็นศิลปินป๊อปที่ดึงความสนใจมาสู่สินค้า ที่มีตราอยู่ตาม ท้องตลาดในเวลานั้น โดยเขาได้นำสินค้าต่างๆเหล่านี้ เช่น กระป๋องซूप, ขวดน้ำอัดลม มาทำเป็นงานศิลปะ โดยใช้เทคนิคการทำภาพแบบภาพพิมพ์เพื่อสร้างภาพ ซ้ำๆ กันหรือไม่ก็นำสินค้าเหล่านั้นมาเรียงแถวกันดูๆเลย ความคิดของ วาฮอลก็คือสิ่งที่เขาเคยพูดไว้ว่า “ซูเปอร์มาร์เก็ต คือห้องแสดงงานศิลปะขนาดใหญ่สำหรับเขา” โดยที่เขาหวังที่จะแสดงถึงภาพชีวิตประจำวัน ในช่วงเวลานั้นๆ แม้แต่บัตรเข้าชม Lincoln Memorial Center นั้น ยังเก็บนำมาใช้ทำงานศิลปะของเขาเลย นอกจากการวาดพวกสินค้า ต่างๆ เหล่านี้แล้ว เขายังทำการบันทึกเหตุการณ์สำคัญๆ ของอเมริกาไว้ด้วยอย่าง เช่น การที่นักบินอวกาศ อเมริกัน ได้ขึ้นไปเหยียบดวงจันทร์

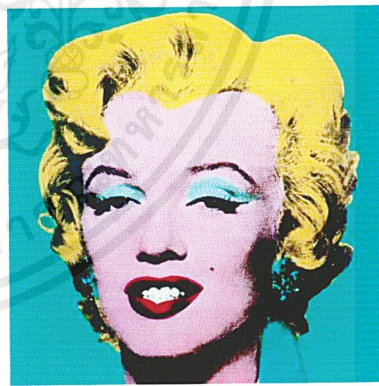
เราอาจสรุปได้ว่าวาฮอลเป็นศิลปินป๊อปอาร์ตที่จับเอาอะไรๆ ต่างในสังคมช่วงนั้น มาใส่ในงานของเขา โดยผ่านเทคนิคการใช้สี และรูปแบบที่เป็นแบบเฉพาะของเขาเอง และเขายังจับเอาสิ่งที่ผู้คนส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นสิ่งธรรมดาๆ เช่น กระป๋อง Campbell's Soup มาทำให้มันมีคุณค่าทางศิลปะได้ ถือได้ว่าเป็นการทำงาน ที่เข้าสู่ความเป็นจริงในรูปแบบใหม่ๆ มากขึ้น หรือที่เรียกว่า New Realism และ วิธีการเช่นนี้ก็เป็นที่ชื่นชอบ ของผู้คนในเวลานั้นมาก แม้แต่ผู้คนใน ปัจจุบันก็ตามที

ภาพที่ 22

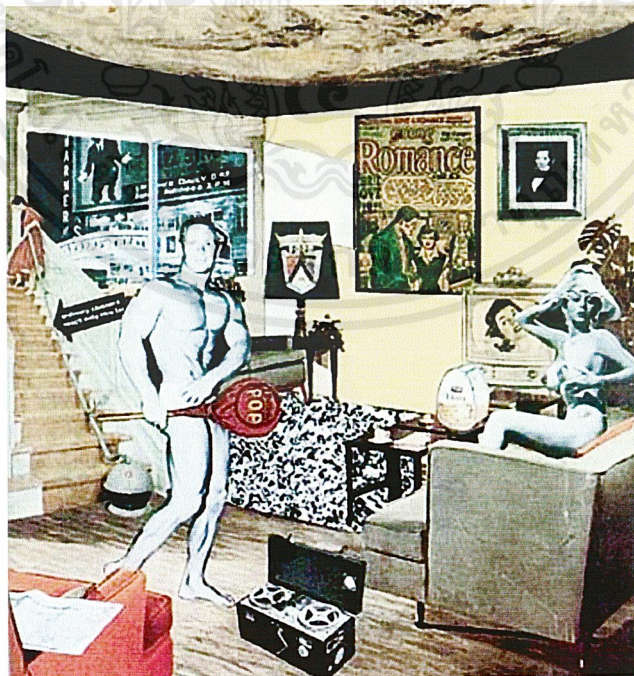
ภาพที่ 23

ภาพที่ 24

2.6.2 ริชาร์ด แฮมิลตัน (Richard Hamilton) แฮมิลตันเกิดที่กรุงลอนดอน ศึกษาด้านศิลปะที่ รอยัล คาเดมี และที่ สเล็ค สกูล ตามลำดับ เขาเริ่มต้นทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นนักออกแบบและ รับจ้างตกแต่งทั่วไป และเริ่มเข้าสู่วงการศิลปะด้วยการแสดงศิลปะภาพพิมพ์ในปี ค.ศ. 1950 และ แสดงภาพจิตรกรรมในปี ค.ศ. 1955 และแสดงงานศิลปะติดต่อกันตลอดมา

แฮมิลตันได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้บุกเบิกการคิดค้นแนวทางของป๊อปอาร์ตในประเทศอังกฤษ โดยในปี ค.ศ. 1965 มีนิทรรศการศิลปะที่น่าสนใจชื่อว่า นีคือพรุ่งนี้ (This is Tomorrow) ที่ไวท์ชา เพลอาร์ต แกลเลอรี ในลอนดอน แฮมิลตันได้ร่วมแสดงผลงานด้วย ผลงานชิ้นหนึ่งเกิดจากการที่เขา นำภาพถ่ายมาปะติดจัดเป็นองค์ประกอบศิลป์ และมีภาพของอมยิ้มปะติดอยู่ในมือของนักกล้าม ขนมนี่เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่เด็กๆ ชาวอังกฤษและทุกคนนิยมเรียกชื่อขนมนี้นว่า ป๊อป ดังนั้นจึงมีนัก วิจารย์หลายคนเชื่อว่าคำว่า ป๊อปอาร์ต น่าจะมาจากเหตุนี้ด้วย แฮมิลตันทำงานค่อนข้างช้ามาก เขา ศรัทธาและยกย่อง มาร์เชล ดูซัมป์ ผู้ดำลัทธิดาตาอย่างสูง ดังนั้นจึงมีการค้นคว้าและผลิตงาน ซึ่ง กระทำช้าแล้วช้าเล่าทำให้งานจืดชืดไป ความสำคัญของงานจึงไม่โดดเด่นเท่าความคิด แฮมิลตันมี ความศรัทธาต่ออนาคตว่า ชีวิตมนุษย์ต้องดีขึ้น ซึ่งส่วนมากชอบมองโลกในแง่ร้าย แต่อย่างไรก็ตาม ศิลปินของอเมริกาเองก็ให้การยกย่องแฮมิลตันว่า เป็นบุคคลสำคัญต่อการบุกเบิกลัทธิป๊อปอาร์ตร่วม สมัยทั้งของอังกฤษและของโลกให้มีวิวัฒนาการ⁶

ภาพที่ 25

Just What Is It That Makes Today's Homes So Different, So Appealing?, 1956

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 ลัทธิดาดา (Dadaism)

ความเป็นมาของลัทธิดาดา

การขัดแย้งเกี่ยวกับเชื้อชาติ หรือเศรษฐกิจ ถ้าหากไม่รุนแรงก็ไม่มีผลกระทบแต่อย่างใดมากนัก แต่ถ้าวางรอยกัน ไม่ได้ขัดแย้งกันอย่างรุนแรง ผลก็คือ การรบบรามาฟิวนระหว่างมนุษย์

เป็นที่ยอมรับว่าเมื่อสงครามสงบ การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ย่อมเกิดขึ้นเป็นธรรมดา พวกแพก็ต้องพยายามพัฒนาประเทศ เพื่อให้กลับอยู่ในสภาพเดิมหรือดีกว่า แต่ขณะที่สงครามกำลังดำเนินอยู่นั้น เจตนาดีของประชาชนส่วนใหญ่มุ่งไปทางทำลายล้างผลาญกัน เราอยู่ฝ่ายใดก็สนับสนุนฝ่ายนั้น ระยะเวลาที่สงครามโลกครั้งที่ 1 กำลังดำเนินอยู่ มีศิลปินกลุ่มหนึ่งได้พยายามต่อต้านสงคราม ศิลปินกลุ่มนี้มีชื่อว่า กลุ่มดาดา (Dada)

ศิลปินกลุ่มดาดาคัดค้านสงครามอย่างรุนแรง และประกอบกับประชาชนมีเจตนาดีทางการเมืองทำลาย (Nihilistic attitude) อยู่ด้วย ดังนั้นเจตนาดีนี้จึงแพร่กระจายทั่วยุโรป รวมไปถึงศิลปินรุ่นหนุ่มด้วย ทำให้เกิดปฏิกิริยาทางศิลปะขึ้น ศิลปินกลุ่มดาดานี้มีทั้งจิตรกรและกวี รวมกลุ่มกันในซูริค (Zurich) ต่อต้านสงครามต่อต้านกฎเกณฑ์ความงาม และต่อต้านทุกสิ่ง โดยใช้วิธีหามาหยอกเอา หามาบ่ง หรือเกลือกจิ้มเกลือก คือว่าแทนที่จะแสดงออกทางศิลปะให้เห็นงามกลับแสดงให้เห็นสิ่งที่น่าเกลียด ตลก หยาบ โยน ทั้งนี้เพื่อเตือนให้มนุษย์ด้วยกันรู้สึก ตำนานในผลร้ายของสงครามนั้น และการแสดงออกแนวนี้เอง บางครั้งก็ทำให้ผู้ที่สนใจและผู้ที่ยึดมั่นในเหตุผลเข้าใจผิด เห็นว่าเป็นศิลปะเหลวๆ ของคนบ้าๆ บอๆ ขาดตรรกะนิยม

ศิลปินดาดามีหลายคน เช่น ฮันส์ อาร์ป (Hans Arp) กวีและประติมากรชาวฝรั่งเศส ทริสแตน ซารา (Tristan Tzara) จิตรกรและกวีชาวรัสเซียเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงร่วมด้วย ฮิวโก บอล (Hugo Ball) ริชาร์ด ฮเวนเซนเบค (Richard Huelsenbeck) และ มาเซล ดูชามป์ (Marcel Duchamp) ศิลปินกลุ่มนี้ตั้งชื่อโดยวิธีเดาสุ่ม คือเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1916 ได้นัดพบปะกันในคาบารेतวอลแตร์ (Cabaret Voltaire) ในซูริค โดยทริสแตนซารา เอามีดสอดเปิดพจนานุกรม (Larousse Dictionary) พบคำดาดา เห็นแปลกดี เลยตกลงกันใช้เป็นชื่อเรียกของกลุ่ม คำว่าดาดานี้ นักวิจารณ์ที่ไม่เข้าใจวิธีการตั้งชื่อแบบเดาสุ่ม ประกอบกับไม่ชอบผลงานของศิลปินกลุ่มนี้วิจารณ์ว่า คำ ดาดา เป็นคำเพี้ยนมาจากคำว่า แดด ซึ่งเด็กใช้เรียกพ่อ โดยให้เหตุผลเพิ่มเติมว่า เมื่อเด็กปะติดปะต่อสิ่งต่างๆ ขึ้นเป็นรูปแปลกๆ ก็เรียกพ่อดู และงานศิลปินกลุ่มนี้ก็ไม่มีผิดอะไรกับงานของเด็กๆ เลย ดังนั้นจึงเรียกศิลปินกลุ่มนี้ว่า ดาดา ซึ่งไม่ผิดกับงานของเด็กๆ เท่าใดนัก อย่างไรก็ตามการตั้งชื่อแบบเดาสุ่มนี้ มีเหตุผลสอดคล้องกับผลงานของศิลปินกลุ่มนี้มาก เพราะส่วนใหญ่จะช่วยให้สังคมสำนึกในการทำลาย โดยการคัดค้านขัดแย้งกับกฎเกณฑ์เดิมๆ ทางศิลปะหมดสิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อได้ชื่อกลุ่มแล้ว ก็ตกลงเขียนความเชื่อของลัทธิ หรือคำอธิบายประกอบลัทธิร่วมกัน (Manifestation) เปรียบเสมือนธรรมเนียมของพรรค เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มถือเป็นแนวปฏิบัติในการแสดงออก ความเชื่อ (Manifestation) ของศิลปินกลุ่มนี้พอประมวลได้โดยสังเขปคือ

ทางจิตวิทยา

ความรู้สึกของมนุษย์ต่อสังคมสำคัญมาก ถ้าท่านได้รับความสะเทือนใจจากสังคมแล้ว ควรตอบสนองทันที อย่างรือหรือพยายามจะระงับอารมณ์ หรือพยายามแสดงออกตามเหตุผลที่สังคมปฏิบัติเลย ท่านแสดงออกตามที่รู้สึกทันที เพราะถ้ากลั้นไว้ ความรู้สึกนั้นจะรวมตัวฝังอยู่ในจิตใต้สำนึก แล้ววันหนึ่ง ความรู้สึกนั้นจะทำอันตรายท่านเอง

ทางคุณค่าและหลักเกณฑ์ของศิลปะ

ศิลปะไม่มีกฎเกณฑ์ ไม่มีเหตุผล ไม่มีควมงาม หรือไม่งาม ศิลปะเป็นบันทึกรายงานความรู้สึกของมนุษย์จากสิ่งแวดล้อม คนที่พยายามกำหนดความงาม กำหนดเหตุผลเป็นคนที่หลง และกำลังหลอกตัวเอง มนุษย์ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่เคารพในเหตุผล มีศีลธรรม แต่เหตุใดจึงรบราฆ่าฟันกันโดยไม่พิจารณาเหตุผล ดาตา ไม่ใช่จุดเริ่มต้นของศิลปะ แต่เป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งที่น่ารังเกียจ น่าสะอิดสะเอียน ดาตาพยายามที่จะทำลายการหลอกลวงของเหตุผล และหากกฎที่ไม่มีเหตุผล มนุษย์ยังคงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้เหตุผล แต่ขบวนการของเหตุผลนั้น มนุษย์นำมาใช้แก้ปัญหาที่ไม่สำคัญความจริงแล้วเหตุผลนั้นถูกขจัดไปจากมนุษย์นานแล้ว

ข้อตกลงดังกล่าวตามลัทธิดาตานี้ ทำให้ผลงานทางจิตรกรรม ประติมากรรม และวรรณกรรมแตกต่างไปจากเดิมและทำให้เกิดการเคลื่อนไหวในรูปต่อต้านศิลปะและต่อต้านสังคม ผลงานตามแนวลัทธินี้พอรวบรวมเป็นลักษณะเด่นๆ ของการแสดงออก คือ

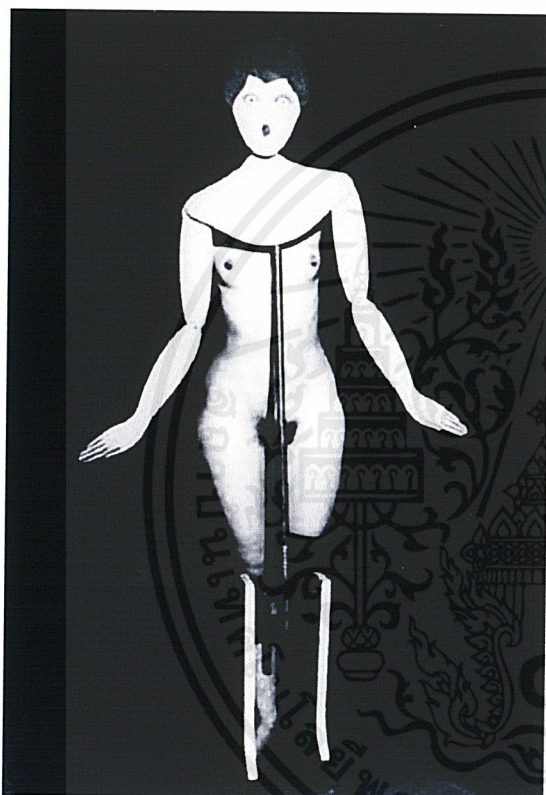
1. ผลงานแสดงภัยของวัตถุนิยม ด้วยวัตถุนิยม คล้ายเกลือจิ้มเกลือ เช่นนำเศษเครื่องจักรกล อุปกรณ์ของอุตสาหกรรม ฯลฯ มาปะติดปะต่อกัน สร้างเป็นรูปทรงต่างๆ หรือนำวัตถุสำเร็จรูปมาประกอบกันเป็นประติมากรรม หรือจิตรกรรมเพื่อให้สัมผัสวัตถุจริงๆ วิธีการแสดงออกดังกล่าวนี้ได้กลายเป็นกิจกรรมทางศิลปศึกษาที่ปฏิบัติกันในโรงเรียนปัจจุบันชนิดหนึ่ง เรียกว่า ภาพปะติด (Collage)
2. ผลงานแสดงถึงเจตนาคติของศิลปะในทางลบ โดยพยายามแสดงเจตนาคติในทางลบนั้น ให้เป็นเจตนาคติในทางบวก

3. ผลงานแสดงให้เห็นถึงภัยของความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรม เช่นนำเอารถยนต์ที่ชนกันพังยับเยินมาทาสีบางส่วน แล้วตั้งแสดงให้ประชาชนชื่นชม เพื่อเป็นการตักเตือนไม่ให้ประมาท
4. ผลงานแสดงถึงความแปลก ใหม่ ที่ไม่มีใครเคยเห็นก่อน หรือคาดคิดมาก่อน สะท้อนให้เห็นถึงความเหลวแหลก น่าสะอิดสะเอียนของสังคม
5. ผลงานสร้างความตระหนกตกใจ แก่ผู้ดู ผู้ชม หยาบโหลน ตลกโปกฮา ออกสันขวัญหนี เช่น การแสดงละครประชดสังคม มีผู้แสดงแต่งตัวเป็นชาวอังกฤษขู่จะยิงผู้ดูที่แต่งเครื่องแบบเยอรมันนี่ หรือในการบรรยาย ผู้บรรยายสร้างความสนใจให้ผู้ฟัง โดยชักปิ่นยิงเล่นจัดจังหวะ บางตอนเป็นต้น
6. ผลงานส่งเสริมให้ผู้ดูใช้ปัญญา ใช้สมองด้วยตนเอง เป็นการส่งเสริมเสรีภาพในการดู และการคิดอย่างมาก ไม่เป็นการบังคับจิตใจ

ลักษณะผลงานของลัทธิคาตากังกล่าวนี้ พอสรุปได้ว่า เป็นผลจากเจตนาคติของมนุษย์ที่ทำลายล้างกัน (Nihilistic attitude) เมื่อปรากฏเป็นศิลปะก็เป็นแบบอย่างของศิลปะที่มีลักษณะไม่งาม อันแสดงถึงสภาพอันแท้จริงของสังคมสมัยนั้น⁷

2.8 ผลงานของศิลปินดาดา

2.8.1 Man Ray

The Clothes-stand, 1920

ภาพที่ 26

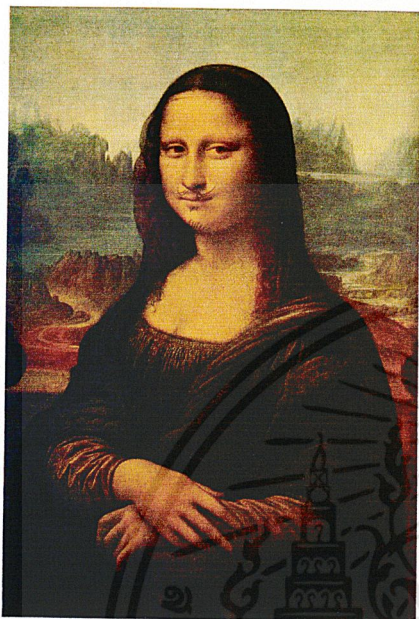

Gift, 1966

ภาพที่ 27

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.8.2 Marcel Duchamp

L.H.O.O.Q.

L.H.O.O.Q. C. , 1913

ภาพที่ 28

Fountain, 1917

ภาพที่ 29

จากแนวความคิดที่กล่าวมาของกลุ่มศิลปะ ดาดา นั้น ภาพที่แสดงความคิดของกลุ่ม ดาดานี้ อย่างเห็นได้ชัดก็คือภาพ L.H.O.O.Q. (Mona Lisa with Mustache and Beard) ภาพนี้นั่นเอง ภาพ L.H.O.O.Q. นี้แสดงให้เห็นได้ชัด ถึงการต่อต้าน ทำลายคุณค่าของศิลปะในอดีต ด้วยการเอาสำเนาภาพเขียนที่มีชื่อเสียงในสมัยเรอเนอซองส์ ของ Leonardo Da Vin Ci มาเติมหนวด เติมเครา คำว่า L.H.O.O.Q. ที่เป็นชื่อภาพ เมื่อออกเสียงเป็นภาษาฝรั่งเศส จะฟังคล้ายกับ คำว่า “Elle a chaud au cul” และถ้าออกเสียง เป็นภาษาอังกฤษจะคล้ายคำว่า “LOOK”

จากแนวทางการทำงานศิลปะของ Duchamp ในลักษณะนี้ ทำให้เกิดคำถามขึ้นมาว่า อะไรคืองานศิลปะ และอะไรไม่ใช่ งานศิลปะ ? ซึ่งก็เป็นปัญหาที่ถกเถียงกันอย่างมาก มีการตั้งข้อสังเกตกันว่าสิ่งที่พวก DADA ทำนั้นถือเป็นงานศิลปะได้หรือไม่ แต่ Duchamp ได้ให้มุมมองในเรื่องนี้ว่า “อะไรก็ได้ที่ศิลปินบอกว่ามันเป็นงานศิลปะมันก็ต้องเป็นงานศิลปะ ตามที่ศิลปินบอก” และนี่ก็คือข้อสรุปข้อหนึ่งของศิลปะ DADA⁸

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3 ประวัติช่างภาพ

3.1 เดวิด ลาซาเพล (David LaChapelle)

เดวิด ลาซาเพล (David LaChapelle) เกิดในรัฐคอนเน็กติกัต ในปี ค.ศ. 1969 เขาได้รับการศึกษาสาขาวิจิตรศิลป์ที่โรงเรียนสอนศิลปะชื่อ North Carolina School of Arts ก่อนที่จะย้ายไปนิวยอร์ก เมื่อไปถึงลาซาเพลก็เข้ารับการศึกษานั่งที่ Art Student League และ School of Visual Arts ที่นั่นเขาได้พบกับ แอนดี วาฮอล วาฮอลให้งานถ่ายภาพระดับมืออาชีพชิ้นแรกให้แก่เขา มันเป็นงานถ่ายภาพในนิตยสารแนวสัปดาห์ ลาซาเพลถูกจัดอันดับให้ติด 1 ใน 10 ของบุคคลสำคัญที่สุดของโลกในวงการถ่ายภาพ โดย American Photo ในปี 1995 และเขาก็ยังคงได้รับรางวัลมากมายอยู่เรื่อยๆ

ภาพถ่ายแบบหาดูจับยากของลาซาเพล ทั้งแบบแปลกประหลาดและงดงาม ได้ปรากฏและถูกสอดแทรกอยู่บนปกของนิตยสาร Italian Vogue, Vanity Fair, Rolling Stone, i-D, Vibe, Interview, The Face, British, GQ และอื่นๆ อีกมากมาย ความทุ่มเทอย่างสุดตัวเพื่อรักษารูปแบบดั้งเดิมของเขา กลายเป็นตำนานในวงการแฟชั่น ภาพยนตร์ และ โฆษณา ลาซาเพลได้จัดทำโครงการโฆษณาให้กับลูกค้าหลายรูปแบบ อาทิเช่น Iceberg, MTV, Ecko, Diesel Jeans, Vodga และ โครงการ Got Milk เขาถ่ายปกอัลบั้มและรายการต่างๆ มากมายให้กับศิลปินอย่าง Macy Gray, No Doubt, Whitney Houston, Elton John และ Madonna

โลกในแบบต่างๆ ถูกนำมารวมกันในผลงานของลาซาเพลที่ชื่อ Hotel LaChapelle ซึ่งจัดเป็นชุดผลงานแนวใหม่ที่ประกอบด้วยภาพสี่ชนิดที่ลึกลับไม่ลงหลายภาพ ลาซาเพลยังคงสร้างสรรค์งานถ่ายภาพที่ประชันหน้ากับบรรดานักถ่ายภาพ และนำเรากลับสู่จินตนาการของการมองภูมิประเทศในแบบร่วมสมัยอยู่อย่างต่อเนื่อง Hotel LaChapelle จัดเป็นผลงานที่ตามติดหนังสือใหม่ขายดีที่สุดแห่งวงการช่างถ่ายภาพ อย่างหนังสือชื่อ LaChapelle Land ในแง่ที่รวบรวมเอาเหล่าคนดังและนางแบบนายแบบชั้นนำ ทั้งนี้รวมถึง มาดอนน่า, ทีโอนาด้า คิคาพรี ไอ้, พาเมลล่า แอนดอร์สัน, อูมา เฮอร์แมน, มาริริน แมนสัน, อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน, มาร์ก วาล์เบิร์ก, ดรู แบร์รีมอร์ และ เอลตัน จอห์น ไว้ในชุดหนังสือที่เหนือจริงที่สุดเล่มเดียว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพถ่ายของลาซาเพลได้ถูกนำมาจัดแสดงในงานแสดงภาพที่ ห้องแสดงงานศิลปะชื่อ Staley Wise และ Toni Shafrazi ในเมืองนิวยอร์ก ที่ห้องแสดงงานศิลปะชื่อ Fahey-Klein ในเมืองแคลิฟอร์เนีย และในต่างประเทศอย่าง Art Trend ในประเทศออสเตรเลีย Camerawork ในประเทศเยอรมัน Sozzani และ Palazzo delle Esposizioni ในประเทศอิตาลี

นอกเหนือจากงานถ่ายภาพที่เขายังทำอยู่ขณะนี้ ลาซาเพลยังกำกับมิวสิควิดีโอให้ศิลปินชื่อดังอย่าง Jennifer Lopez, Britney Spears, Avril Lavigne, No Doubt, Whitney Houston, Moby, Macy Grey, Blink182, Elton John, Christina Aguilera และ The Vines มิวสิควิดีโอที่แสนจะติดตาของ Moby ที่เขากำกับ ชื่อ “Natural Blues” โดยให้ Moby แสดงเป็นชายแก่ และ Christina Ricci แสดงเป็นนางฟ้า เป็นมิวสิควิดีโอที่โด่งดังมากในอุตสาหกรรมมิวสิควิดีโอช่วงปี ค.ศ. 2000 ภายในงานประกวดผลรางวัล MTV Europe Music Awards มิวสิควิดีโอเพลง “Natural Blues” ได้รับขนานนามให้เป็นมิวสิควิดีโอยอดเยี่ยมแห่งปี ผลจากเสียงโหวตจากคนดูกว่า 7 ล้านคน เป็นที่น่าสนใจมากเนื่องจากผลงานชิ้นนี้เป็นเพียงมิวสิควิดีโอชิ้นที่ 3 ของลาซาเพลเท่านั้น เพลง “Natural Blues” ได้รับการส่งชื่อเข้าชิงรางวัลในประเทศสหรัฐอเมริกาในงาน MTV Video Awards สาขาศิลปินชายยอดเยี่ยม และมิวสิควิดีโอแนวจินตนาการยอดเยี่ยม ในงาน VH-1/Vogue Fashion Awards

ลาซาเพลยังได้เพิ่มตำแหน่งผู้กำกับเวทีลงในการทำงานของเขาอีกด้วย เดวิด ลาซาเพล จัดทำและออกแบบงานแสดงชื่อ “เปียนโนสีแดง” ของเอลตัน จอห์น ที่ Caesar’s Coliseum ในเมืองลาสเวกัส

รางวัล

ค.ศ. 2004	ชนะเลิศสาขา สารคดียอดเยี่ยม จากงาน Aspen Film Festival
ค.ศ. 2004	รางวัลพิจารณาพิเศษโดยคณะกรรมการจากงาน Sundance Film Festival
ค.ศ. 2004	รางวัลพิเศษจากคณะกรรมการจากงาน Mountainfilm แห่งเหมือง Telluride
ค.ศ. 2004	ชนะเลิศสาขา ผู้กำกับแห่งปี และ มิวสิควิดีโอเพลงร็อกยอดเยี่ยมแห่งปี ของวง No Doubt ในเพลง “It’s My Life” จากงานประกาศรางวัลประจำปี ครั้งที่ 13 ของ MVPA
ค.ศ. 2003	รางวัลมิวสิควิดีโอระดับผู้ใหญ่ในรูปแบบร่วมสมัยแห่งปี ของ Elton John ในเพลง “This Train Don’t Stop There Anymore” จากงานประกาศรางวัลประจำปีครั้งที่ 12 ของ MVPA มอบโดย Music Video Production Association
ค.ศ. 2000	รางวัลมิวสิควิดีโอยอดเยี่ยม สำหรับเพลง “Natural Blues” ของวง Moby จากงาน MTV Europe Music Awards

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ค.ศ. 1999 ได้รับการขนานนามในรางวัลสาขา “ปกแห่งปี” ในงาน Eisies ได้รับรางวัลที่ 2 จากบัญชีรายชื่อ “20 อย่างที่ต้องจับตามองแห่งปี 2000” ของสำนักข่าว CNN
- ค.ศ. 1998 ชนะเลิศรางวัล “บทความเรียบง่าย” และ “ภาพถ่ายมีสไตล์” จากรางวัล Alfred Eisenstadt ของนิตยสาร Life สำหรับ Magazine Photography (the Eisies)
- ค.ศ. 1997 รางวัลผู้กำกับงานศิลปะสาขาออกแบบหนังสือยอดเยี่ยม สำหรับหนังสือ LaChapelle Land
- ค.ศ. 1996 “รางวัลช่างภาพแห่งปี” จากงานประกาศผลรางวัล VH-1 Fashion Awards
“รางวัลภาพถ่ายแนวประยุกต์แห่งปี” จาก The International Center of Photography
- ค.ศ. 1995 ได้รับการขนานนามให้เป็น “ช่างภาพหน้าใหม่ยอดเยี่ยมแห่งปี” โดย French Photo และ นิตยสาร American Photo

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2 บทสัมภาษณ์ เดวิด ลาซาเพล

คุณคิดว่าอะไรคือช่วงที่ดีที่สุดของวัน

ก็คือช่วงเวลาที่ฉันออกไปถ่ายรูป!

เพลงประเภทไหนที่คุณจะฟังในช่วงเวลานั้น

ฉันชอบฟังเพลงของวง Cat Stevens และก็เคยฟังของเดอะบีเทิล

แต่ส่วนใหญ่ฉันก็เลือกที่จะชอบมากกว่าไม่ชอบ ฉันพยายามที่จะชอบทุกอย่าง

หนังสืออะไรที่คุณจะมีไว้ข้างๆ โตะ

ฉันเพิ่งอ่านประวัติของ Tennessee Williams และตอนนี้ฉันกำลังพยายามที่จะอ่านบทละครของเขาทั้งหมด ฉันมีรวมชุดละครของเขา มีเยอะเลย แต่ฉันชอบประวัติเขาอะ มันเขียนดีมาก ฉันอ่านเป็นรอบที่สองแล้ว

คุณอ่านหนังสือแฟนหรือตีไซน์บ้างไหม

ฉันไม่อ่าน แต่ฉันดูรูป

คุณได้ข้อมูลมาจากไหน

ฉันมีแหล่งข่าว

คุณเคยสังเกตไหมว่าผู้หญิงแต่งตัวยังไง แล้วคุณชอบแบบไหน

แบบที่ไม่ใส่อะไรเลย

เสื้อผ้าประเภทไหนที่คุณจะไม่มีวันใส่

ฉันพยายามที่จะไม่ใส่เสื้อผ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

คุณมีสัตว์เลี้ยงไหม

ไม่มี แต่อันที่จริงฉันเคยมีหมาของเพื่อน ฉันกินพวกมันไปฉันเลยยอมแพ้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ไหนที่คุณใช้ทำงานภาพถ่ายของคุณ
 ทุกๆ ที่ ที่ไหนก็ได้ที่ฉันได้เป็นฉัน

คุณต้องการจะถ่ายภาพใคร
 ไม่เกิด แจ็คสัน

คุณเคยตกเตียงหรือเปลี่ยนแปลงไอเดียของคุณกับเพื่อนร่วมงานหรือไม่

เคย ตลอดเวลา ฉันคิดว่าความเป็นศิลปินมีอยู่ในตัวทุกๆ คนนะ ฉันถามผู้คนบนถนน ว่าเขาคิด
 อย่างไร ฉันมักจะขอความร่วมมือจากคนอื่นๆ เสมอ

อธิบายสไตล์ของคุณ เหมือนที่เพื่อนของคุณเคยอธิบายไว้

หลุดๆ จากความเป็นจริง ชอบการสังสรรค์ งดงาม

คุณมักจะถูกเรียกว่า นิว เซอเรียลลิสต์ คุณคิดว่ามันเหมาะกับคุณหรือเปล่า

ใช่ ฉันเคยได้ยิน แต่อันที่จริงคุณจะเรียกฉันว่าอะไรก็แล้วแต่คุณ ฉันชอบที่จะถูกเรียกว่า นิวเซอเรียล
 ลิสต์ มากกว่าอย่างอื่นที่ฉันถูกเรียกมาในชีวิต

บอกพวกเราเกี่ยวกับภาพถ่ายและเทคโนโลยีดิจิทัลหน่อย

อืม คอมพิวเตอร์มันเป็นทาสของกล้องนะ เพราะถ้าขาดภาพที่ดี เทคโนโลยีบนโลกนี้ก็ไม่สามารถ
 ถ่ายภาพที่ดีได้ ดังนั้นคุณควรจะมีภาพที่ดีเพื่อที่จะใช้มันด้วยกัน

งานชิ้นไหนที่คุณพอใจมากที่สุด

ทุกๆ อย่างที่นี้ บนผนังนี้ คือความพอใจที่สุดของฉัน เพราะว่ายังมีอีกหลายรูปที่ยังไม่ได้ทำ ทุกๆ
 ภาพที่ฉันถ่ายมาแล้วเมื่อครั้งอดีต แต่มันจะมีเพียงหนึ่งภาพเท่านั้นในอนาคต นั่นแหละที่ฉันกำลัง
 มองหาเพื่อจะถ่ายมันอยู่

มีช่างภาพคนไหนที่คุณประทับใจบ้างหรือเปล่า

มีเยอะเลย เช่น Nan Goldn, Helmut Newton

คุณคิดอย่างไรกับสถาปัตยกรรมและดีไซน์

ปัจจุบันมีแฟชั่นดีไซน์เนอร์เยอะ ฉันชอบพวกเขานะ โลกนี้จะมีที่ๆ คุณใช้ชีวิตได้ง่ายหากเลือกที่จะชอบมากกว่าไม่ชอบ มีนักวิจารณ์อยู่มากมาย ทุกคนคือนักวิจารณ์ และพร้อมที่จะวิจารณ์ แต่ฉันคิดว่ามันจะง่ายกว่าหากเราเลือกที่จะมีความสุขกับทุกๆ สิ่งรอบตัว¹⁰

จากบทสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าลาซาเพลมีความเป็นตัวของตัวเองสูงมาก อีกทั้งยังสนใจสิ่งแวดล้อมหรือปฏิกิริยาของคนรอบข้างเสมอ เขาจัดได้ว่าเป็นช่างภาพคนหนึ่งที่ใช้เทคโนโลยีในคอมพิวเตอร์มาผนวกกับการถ่ายภาพ แต่สิ่งที่เขาคิดว่าสำคัญที่สุดคือ เราต้องได้ภาพที่ดีก่อน เทคโนโลยีเป็นแค่ส่วนปรุงแต่งให้ดีขึ้นเท่านั้น

งานส่วนใหญ่ของลาซาเพลจะเป็นภาพที่ดูไปป์เปลือย เน้นความเป็นผู้หญิง หรือผู้ชายของคนคนนั้น เขาชอบถ่ายภาพที่มีฉากหลังเป็นมุมห้องภาพจะดูมีมิติ เขาได้ทำงานออกมาในเชิงเสียดสี และล้อเลียนอย่างร้ายกาจ แทบจะในทุกภาพมันจะมีลูกเล่น และบ่งบอกความเป็นตัวเขา มุขตลกที่เขาใส่ไปในงาน หรือสีสันที่ฉูดฉาดทำให้งานของเขามีเสน่ห์และน่าจับตามอง

3.1.2 ผลงานของ เดวิด ลาซาเพล

ภาพที่ 30

ภาพที่ 31

ภาพที่ 32

ภาพที่ 33

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 34

ภาพที่ 35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 36

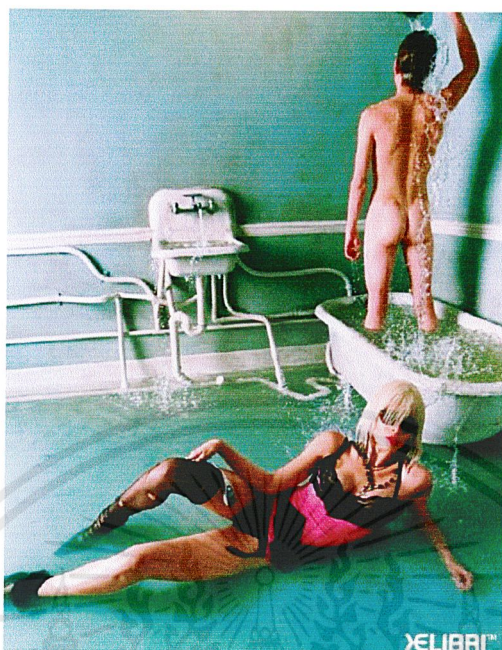

ภาพที่ 37

ภาพที่ 38

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 39

ภาพที่ 40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 41

ภาพที่ 42

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.3 วิเคราะห์งานของช่างภาพ เดวิด ลาซาเพล

ลาซาเพลเป็นคนที่มีความสามารถสูงมาก จะเห็นได้อย่างชัดเจนในงานของเขา ลาซาเพลได้เขียนเกี่ยวกับตัวเองไว้ในหนังสือ Lachapelle Land ซึ่งเป็นหนังสือรวมภาพถ่ายเล่มแรกของเขา เขาเล่าเรื่องราวของตัวเองเมื่อตอนยังเด็ก แม่ของเขาเป็นช่างภาพแต่ไม่ค่อยประสบความสำเร็จนัก แม่มักจะให้เขากับพี่ไปยืนเป็นแบบในภาพเสมอๆ เขารู้สึกสนใจด้านการถ่ายภาพมาแต่เด็ก และเมื่อได้ก้าวเข้ามาเป็นช่างภาพอาชีพ เขาก็ทำได้ดีมาก

ลาซาเพลมีวิธีการบอกแบบโพสต์ท่าที่เหมาะสมกับงาน และบ่งบอกถึงเรื่องราวในภาพได้อย่างดีเยี่ยม เขาชอบที่จะถ่ายภาพในที่ๆ เขาไม่เคยไป และอยากจะถ่ายในสิ่งที่คนทั่วไปไม่ถ่ายกัน เรียกได้ว่าแหวกแนว ไม่ชอบที่จะมีความคิดเหมือนใคร และต้องการที่จะแตกต่าง ภาพของเขาควมมีเรื่องราวไปหมด บอกเล่าถึงความเป็นตัวเขา สไตล์ การเสียดสีล้อเลียนในภาพ

การล้อเลียนเสียดสีในงานของลาซาเพลเกิดขึ้นบ่อยครั้ง บางครั้งมันดูรุนแรง บางครั้งดูหยิกกัด แต่บางครั้งก็ดูล้อเลียนแบบตลกขบขัน เขาทำงานคล้ายศิลปินสไตล์ป๊อปอาร์ตตรงที่เขาบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้ดี ทั้งเรื่องการดำเนินชีวิต พฤติกรรมแปลกๆ อาหารที่กิน ทุกอย่างเป็นสิ่งใกล้ตัว เห็นได้ สัมผัสได้ และประกอบกับงานสไตล์เหนือจริงของเขาด้วยแล้ว ทำให้ลาซาเพลโดดเด่น น่าสนใจ

ภาพที่ 43

Death by Hamburger

Italian Vouge

Los Angeles, 2001

ภาพนี้มีชื่อภาพว่า Death by Hamburger แฮมเบอร์เกอร์ตามที่เรารู้กันอยู่ว่ามันคืออาหารพลาสติก ฟู้ดที่มีอยู่มากมายในอเมริกา ซึ่งสะท้อนถึงการบริโภคนิยมของสังคมอเมริกัน ที่เน้นความสะดวก รวดเร็วเป็นหลัก และที่สหรัฐอเมริกา ก็มีการวิจัยกันออกมาว่า แฮมเบอร์เกอร์ และอาหารประเภท พลาสติกฟู้ดนี้ ไม่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ หากรับประทานเข้าไปบ่อยๆ มันอาจจะฆ่าคุณได้

ในภาพเขาเน้นชัดเจนถึงลักษณะทั่วไปของแฮมเบอร์เกอร์ที่เห็นแล้วทุกคนต้องรู้ เข้าใจง่าย และ เขาต้องการสื่อว่า หากคุณบริโภคในปริมาณมากๆ มันเป็นอันตรายต่อสุขภาพและชีวิตของคุณ โดย ให้แฮมเบอร์เกอร์มีขนาดใหญ่ และตัวคนที่ถูกทับมีขนาดเล็กมากเมื่อเปรียบเทียบกัน มีการใช้ขนาด เปรียบเทียบในภาพ แฮมเบอร์เกอร์มีขนาดใหญ่กว่ารถ หรือแม้แต่การเลือกสถานที่ๆ ดูเหมือนลาน จอดรถ มีโกดัง ตึก รถ ทำให้เห็นว่ากระแสการบริโภคพลาสติกฟู้ดขยายวงกว้างขวาง แฮมเบอร์เกอร์ ใหญ่คับเมือง ในภาพเขาใช้สีสีน้ำตาลติดตามสไตล์ของเขา แต่ในขณะเดียวกันมันก็ยังบ่งบอกถึง ความฉาบฉวยของอาหารพวกนี้ การจัดแสงที่เน้นการใส่แฟลชผสมในระยะยิงใกล้ยิ่งเน้นให้บอก เรื่องราวเด่นขึ้นมาประกอบกับสีที่ดูน่าสนใจด้วยแล้ว ทำให้เป็นตัวส่งเสริมเรื่องราวของ ภาพได้ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 44

*Addicted to Diamonds**Visionaire**New York 1997*

ภาพนี้มีชื่อว่า Addicted to Diamonds เขาต้องการที่จะสื่อถึงการบริโภคนิยมอีกเช่นกัน แต่เป็นแง่ของวัตถุนิยม โดยเขาใช้การเสพย์คิดสารบางอย่างมาเป็นตัวสื่อ นั่นก็คือ โคลเคน ซึ่งเป็นยาเสพย์คิดประเภทหนึ่งที่ผ่านมาเข้าไปในร่างกายโดยการสูดดม แล้วเราก็จะติดมัน ขาดมันไม่ได้ โดยในภาพนี้ ลานาเพลสื่อถึงเรื่องการติดเครื่องประดับ เพชรพลอย โดยใช้ตัวแสดงคือเพชร ว่าผู้หญิงคนนั้นติดของพวกเขาเงินมันกลายเป็นสารเสพติดไปเสียแล้ว

เขาเลือกใช้อุปกรณ์ที่มามวนเพื่อทำเป็นเหมือนหลอดที่ใช้ในการสูดดมได้อย่างชาญฉลาด นั่นก็คือเบงค์คอลลาร์ เพราะเงินก็คือปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ได้มาซึ่งสิ่งของเหล่านี้ และผู้หญิงเปลือยก็สื่อถึงเพศได้ดี เขานิยมที่จะใช้สัญลักษณ์ สีสันตรงข้าม หรือสีสันทันที่บอกถึงเรื่องราว เช่น ในภาพนี้เขาใช้พื้นโต๊ะเป็นสีทอง เพราะต้องการจะสื่อถึงเรื่องวัตถุนิยม สีของเล็บมือ แหวนที่นิ้ว ตลอดจนวิกผมบลอนด์ล้วนแล้วแต่ลงตัวและเพิ่มเนื้อหาของงานให้เข้มข้น ชัดเจน ฉากหลังเป็นสีฟ้าอ่อนบ่งบอกถึงความหรูหรา เขาไม่ลืมแม้แต่การเหลือกตาของนางแบบ เศษเพชรที่ติดที่ปลายนิ้วและจมูกนั้นบ่งบอกถึงอาการขณะเสพได้ดีมาก แสงที่ใช้คือการผสมแฟลชระยะใกล้เพื่อเน้นตัวบอกเรื่องราวถึงแม้ว่าสีสันทันในภาพนี้จะไม่ฉลาดมากนัก แต่มันก็ไม่จืดเลยด้วยเนื้อหาในภาพและการโพสตัวของนางแบบ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 มานิต ศรีวานิชภูมิ

มานิต ศรีวานิชภูมิ เกิดที่กรุงเทพฯ ปี 1961 จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มานิตเริ่มทำงานเป็นช่างภาพอิสระให้กับหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างๆ หลายปีก่อนที่จะพลิกผันมาทำงานศิลปะ ผลงานของเขาเกี่ยวกับเรื่องวิพากษ์สังคมบริโภคนิยม ชั้นที่โดดเด่นที่สุดคือชุด “ฟังก์ แมน” เรื่องราวของมนุษย์สีชมพูที่เกิดจากความรู้สึกแปลกแยกของเขาต่อสังคม ฟังก์ แมน ได้บุกรุกและสอดแทรกตัวเองไปในวิถีชีวิตประจำวันของคนทั่วไปทั้งในปัจจุบันและอดีต

เกิด : 27 กันยายน 1961

การศึกษา : 1984 - สาขาทัศนศิลป์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ

1990 - อบรมการทำหนังสือทดลอง ครั้งที่ 1 สถาบันเกอเซ่ กรุงเทพฯ

1994 - อบรมการทำหนังสือทดลอง ครั้งที่ 2 สถาบันเกอเซ่ กรุงเทพฯ¹¹

มานิต ศรีวานิชภูมิ คนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด ได้ทำหน้าที่เป็นทูตทางภาพถ่ายให้กับเมืองไทยหลายครั้งมาแล้วทั่วโลก ในนิทรรศการและพิพิธภัณฑ์สำคัญหลายแห่ง อาทิเช่น เดอะ แฮร์วีเวิร์ด แกลเลอรี (อังกฤษ), พิพิธภัณฑ์ศิลปะเอเชียนแห่งฟูกูโอกะ (ญี่ปุ่น), ชาว เปาโล เบียนนาล (บราซิล), เซ็นโทรเดอ ลา อีมาเจิน (เม็กซิโก), พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยหลุยเซียนา (เดนมาร์ก) และ เดอะ ควินส์ แลนด์ อาร์ต แกลเลอรี (ออสเตรเลีย) ผลงานของเขาเคยแสดงที่หอศิลป์วิทยานิทรรศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (กรุงเทพฯ 2000) และในการแสดงกลุ่มเอเชียติ๊กา ที่เขมรและฝรั่งเศส รวมทั้งที่ เดอะ โฟโต้กราฟเฟอร์ส แกลเลอรี ที่อังกฤษ (เอเชียติ๊ก) นอกจากนี้ ภาพถ่ายชุด ความฝันชาวไทย และ ฟังก์แมน#๑ ยังได้รับมอบรางวัล โกเดวส์ตี ในอันดับที่สอง สำหรับภาพสี โดยสถาบันโฟโต้กราฟฟิค รีซอร์ส เซ็นเตอร์ (มหาวิทยาลัยบอสตัน) รางวัลนี้ตั้งชื่อตามผู้คิดค้นฟิล์มโกดักโครม ภาพชุดสงครามไร้เลือด และ ฟังก์แมน ออน ทัวร์ ของเขาถูกซื้อไปเป็นสมบัติถาวรของพิพิธภัณฑ์ศิลปะเอเชียนแห่งฟูกูโอกะ เช่นเดียวกับ เอท้อ ออฟ คอนโทรล โดย พิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งสิงคโปร์

ปี 2545 มานิต ศรีวานิชภูมิ ได้รับเลือกให้เป็น 1 ใน 100 ศิลปินภาพถ่ายโลกที่มีผลงานโดดเด่นตลอดระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา โดยหนังสือภาพถ่าย BLINK ของสำนักพิมพ์ Phaidon Press (ลอนดอน) และในปี 2546 เขาได้รับเลือกจากสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยให้เป็น 1 ใน 7 ศิลปินไทย เข้าร่วมแสดงผลงานมหกรรมศิลปภาพถ่ายออสโล นอร์เวย์ (Oslo Foto Kunst Skole) ผลงานของเขาถูกซื้อเป็นสมบัติถาวรของพิพิธภัณฑ์ในต่างประเทศหลายแห่ง รวมทั้ง Maison Europeenne de la Photographie (ปารีส) หนังสือรวมภาพถ่ายของเขาคือ กรุงเทพฯ ดำ-ขาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.1 บทควมสร้างศตวรรษและความคิดเห็นของมานิต ศรีวานิชภูมิ

เมื่อช่างภาพ/ศิลปินปล่อยผลงานออกสู่สาธารณะ หน้าที่ที่จับบลงเพียงเท่านั้น ที่เหลือเป็นเรื่องของคุณ ใครจะชอบหรือไม่ชอบ อยู่เหนือการควบคุมของคุณไปแล้ว คุณไม่สามารถคุมปากคนทั้งร้อยทั้งพันคนได้ แต่คุณก็ต้องรับฟังเสียงสะท้อนที่กลับมาด้วย เพราะงานภาพถ่ายคือการสื่อสาร บางทีต้องคว้าว้าสื่อกันได้ในระดับใด อย่างไร และนั่นคือความเห็นของมานิต ศรีวานิชภูมิ

เราทั้งสองเห็นตรงกันว่าบ้านเมืองนี้ ยังขาดวัฒนธรรมการวิจารณ์ที่เข้มแข็ง

การวิจารณ์นั้นมิใช่เพียงการรับฟัง (แล้วไม่โกรธกัน) เท่านั้น เพราะการวิจารณ์คือการสื่อสารอีกประเภทหนึ่ง มิใช่แค่แจ้งฟังวิจารณ์อย่างเดียว แต่ตัวผู้วิจารณ์เองนั้น ต้องมีความเห็นที่เป็นประโยชน์ หรือนำเสนอองค์ความรู้ใหม่แก่ผู้รับฟังด้วยเช่นกัน และเมื่อเป็นเช่นนี้ การวิจารณ์จะเกิดเป็นแรงขับเคลื่อนสู่ความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีกว่าได้ ..มานิตกล่าวเสริมว่า เรื่องแบบนี้มันเป็นหลักธรรมทางพุทธศาสนา มิใช่เรื่องเร้นลับ เมื่อรับฟังคำวิจารณ์ คุณต้องมีความอดทน ความเข้าใจ ต้องเข้าใจผู้วิจารณ์ด้วยว่าเขาอยู่ในสถานะไหน มีความรู้เพียงใด และต้องรับฟังอย่างมีเมตตา บางอย่างอาจเกิดจากความเข้าใจที่คาดเคลื่อน คุณก็ต้องอธิบาย เขาก็ควรฟัง บางอย่างอาจเกิดจากการสื่อสารที่ไม่ตรงเป้า คุณก็ต้องนำมาคิด และบางอย่างมันก็เป็นประโยชน์จริง

ภาพถ่ายเป็นเรื่องของการสื่อสาร สื่อความคิดและนำเสนอ

การสร้างงานแต่ละชุด ต้องใช้เงินมาก ภาพถ่ายเป็นงานที่ลงทุนสูง ต้องใช้เวลาในการทำงานอย่างมาก เมื่อลงทุนไปแล้วก็ต้องมีผลสะท้อนกลับมา ต้องมีคนรับฟัง ต้องมีปฏิกิริยาเกิดขึ้น ..ไม่อย่างนั้นแล้วจะทำไปทำไม แสดงงานหอศิลป์ครั้งหนึ่ง หวังแค่คนมาดูร้อยสองร้อยคนเท่านั้น หรือ การลงทุนสร้างงานต่อหนึ่งชิ้น เป็นเงินเท่าไร? มีคนมาดูงานเฉลี่ยต่อหัวแล้ว มันคุ้มหรือ ถ้าหวังแค่นั้น ผู้เอาเงินมายื่นแจกหน้าหอศิลป์ยังจะดีกว่า และประเด็นเรื่องการลงทุนได้ย้อนกลับไปสู่เรื่องของการสื่อสาร เมื่อคิดจะเสียเงินขนาดนั้น ต้องมีเรื่องจะเล่า และเรื่องที่จะเล่านั้น ต้องเป็นสิ่งที่สำคัญต่อคนดูด้วย หรือพูดง่าย ๆ มันต้องสำคัญต่อสังคม ในความเห็นของมานิต เมืองไทยมีช่างภาพมากมาย มีงานแสดงภาพถ่ายบ่อยครั้งมากจนจำกันไม่หมด แต่คนดูมีกี่คน ..เราคุยกันต่อถึงเรื่องนี้คือคนดูมีสิทธิที่จะเลือก จะดูหรือไม่ดูล้วนเป็นสิทธิอันชอบธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อดูแล้วก็ไม่ได้เกิดแรงบันดาลใจ ไม่มีอารมณ์ร่วม ไม่กระตุ้นเร้าความนึกคิด ไม่ช่วยทำให้โกรธ กลียด รัก หรือ ลุ่มหลง แล้วจะเสียเวลาไปทำไม

การที่มานิตรับเชิญไปแสดงงานต่างประเทศบ่อยครั้ง และในช่วงหลังนี้ความรู้สึกของเขาไม่ใช่อารมณ์ปลาบปลื้ม แต่เป็นความรู้สึกโดดเดี่ยวที่มีเขาเป็นคนไทยอยู่คนเดียว ขณะที่ศิลปินจีน (ซึ่งเปิดประเทศได้ไม่นาน) แต่ศิลปินจีนก็ได้รับเชิญกันเป็นขบวน มากันเป็นระบบ มีภัณฑรักษ์ (curator) ติดตามมาด้วย แล้วทำไมเทศกาลศิลปะขนาดใหญ่ในเวทีสากลจึงใจร้ายกับงานศิลปะภาพถ่ายไทยได้ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพียงนี้ เรามีช่างภาพอยู่ทุกหัวมุมถนน ทำไมไม่ลองเชิญคนอื่นบ้าง หรือวิธีการสื่อสาร-นำเสนอของเราต่างไปจากสังคมโลก ..??

เรื่องนี้ย้อนกลับไปที่ วัฒนธรรมการวิจารณ์ที่ไม่เข้มแข็ง ส่งผลให้คนรุ่นหลังยังคงสร้างงานที่คล้ายกันไปหมด ไม่เพียงแต่วิธีนำเสนอเท่านั้น แนวคิดก็ยังไม่เข้มข้นพอที่จะแหวกออกไปจากกระแสหลัก ส่วนสถาบันการศึกษา (ที่เหมือนจะเป็นความหวังของสังคม) ก็ปราศจากความกล้าหาญ และเลือกเดินทางที่ปลอดภัยไว้ก่อนเสมอ

งานภาพถ่ายในบ้านเรา เป็นงานประเภท harmless นั่นคือ คำจำกัดความของมานิต ซึ่งขอแปลเป็นภาษาไทยว่า “งานไร้พิษสง” หมายความว่าอย่างไร ภาพถ่ายต้องมีพิษสงด้วยหรือ จะต้องไปกัดกับใคร ..มีนิ้วกดชัตเตอร์ก็จะพอแล้วนี่นา แน่ใจว่าการกดชัตเตอร์ต้องใช้นิ้วกด และไม่ต้องไปไล่กัดกับใครด้วย ..แต่ในความหมายของมานิตคือ งานที่อยู่ในกรอบความคิดแบบ “ปลอดภัยไว้ก่อน” หรือ “เดินตามกันไป” ที่สุดแล้ว มันไม่พาเราไปถึงไหนสักแห่ง นอกจากเวียนว่ายอยู่ที่เดิม คนดูก็เบื่อหน่าย ไม่ตื่นตื่นเร้าใจ เมื่อเห็นรูปหนึ่ง อีกร้อยรูปก็คงเหมือนกัน ..แต่ถ้าคนดูเริ่มรู้สึกว่างานภาพถ่ายมันมีอะไรแปลกใหม่อยู่เสมอละ หากเขาคิดว่าถ้าพลาดงานนี้ไป เขาจะกลายเป็นคนที่ตกข่าว หลงโลก ถ้าเขารู้สึกว่าภาพถ่ายมันมีอะไรที่คาดไม่ถึงอยู่ทุก 3 เดือน 6 เดือน ..และถ้าเป็นดังนี้ คิดหรือไม่ว่าจำนวนคนดู-คนติดตามจะมีมากขึ้นอีกขนาดไหน

ด้วยลักษณะเฉพาะของภาพถ่าย สามารถทำให้คนรัก โกรธ เกลียดชัง เสรีฯ สยของขวัญ หรือกระทั่งต้นตอระหนกกับสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นจริง แต่ช่างภาพได้ใช้คุณสมบัติของภาพถ่ายเต็มตัวแล้ว หรือยัง สิ่งเหล่านี้ (ในภาพถ่าย) ถูกนำไปใช้ในงานโฆษณาสินค้า โฆษณาชวนเชื่อทางการเมือง งานสื่อมวลชนมาเป็นเวลานาน ..แล้วบทบาทของช่างภาพอยู่ตรงไหน ในเมื่องานโฆษณา คนที่ออกความคิดคือฝ่าย creative งานการเมืองก็มาจากพวกที่ปรึกษาพรรค งานสื่อมวลชน บรรณาธิการเขาก็เป็นคนคิดและเลือกรูป แล้วบทบาทของช่างภาพจะมีแค่เอานิ้วกดชัตเตอร์เท่านั้นหรือ ..แต่ในงานศิลปะ ช่างภาพเจ้าของผลงานคือทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นทั้ง creative บรรณาธิการ ที่ปรึกษาพรรค และอื่นๆ เมื่อมีอิสระขนาดนี้ ทำไมต้องเลือกทางเดินที่ “ปลอดภัยไว้ก่อน” หรือทำไมต้อง “เดินตามกันไป”

ในงานศิลปะ มานิตเลือกเดินทางอันตรายที่สุด นั่นคือการนำเสนอแนวคิดที่ต่างจากคนอื่น เมื่อทำต่างแล้ว ต้องมีคนด่าแน่นอน แต่ถูกด่าแล้วคุ้มหรือไม่ ..อย่างน้อยในห้าปีที่ผ่านมา เขาก็เป็นคนเดียวที่ถูกเชิญไปแสดงงานต่างประเทศบ่อยที่สุด นอกจากนั้นไม่ว่าคนที่ด่า คนที่ชม คนที่ได้ยินข่าวคนเหล่านั้นจำชื่อ มานิต ศรีวานิชภูมิ ได้ทั้งนั้น ซึ่งในความเป็นจริงความต่างที่กล่าวถึง ไม่ได้พิศดารอะไรเลย เพราะงานของมานิตบอกเล่าเรื่องราวใกล้ตัวเสมอ เช่น สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองที่เป็นอยู่ประจำวัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แล้วศิลปินภาพถ่ายต้องเป็นเฉพาะเรื่องการเมืองด้วยหรือไม่จำเป็นเลย ถ่ายรูปหมาแมว พระอาทิตย์ตกดิน ได้ทั้งนั้น และในความเห็นของเขา ถ้าไปจะไปทางไหนก็ไปให้ถึงที่สุดของมัน ถ้าจะเน้นรูปความงามต้องไปให้งามอย่างที่สุด ต้องรู้จักกระบวนการ (ทางภาพถ่ายที่ถูกต้องตามหลักวิชา) แต่ปัญหาคือ พวกเราก็ยังไม่มีใครไปถึงความงามตรงนั้นจริงๆ สวยพื้อนๆ สวยกลางๆ สวยตามกันไป มันยังไม่พอที่จะสร้างรากฐานมั่นคงให้กับอนาคตศิลปินภาพถ่ายไทยได้ และไม่ว่าจะเลือกทางไหน ส่วนแต่เป็นสิ่งที่ต้องขบคิดและทุ่มเทศวิคิดให้ทั้งสิ้น ส่วนมานิต เลือกที่จะนำเสนองานภาพถ่ายเชิงความคิด (conceptual) มากกว่างานที่เน้นความงาม (เช่น Landscapes) และมุ่ง “ไปให้ถึงที่สุดของมัน” เช่นกัน

ความจริงแล้วมีศิลปินไทย (ที่มีชื่อเสียง) ที่ใช้ภาพถ่ายเป็นสื่ออีกหลายคน แต่มานิตเป็นคนเดียว (ในตอนนี้) ที่เติบโตมาจากสายงานภาพถ่ายโดยตรง ซึ่งจุดนี้เป็นข้อได้เปรียบ เพราะเขาเข้าใจในกระบวนการสร้าง รู้ถึงขอบเขตจำกัด รู้ว่าสามารถขยายข้อจำกัดเหล่านั้นออกไปได้อย่างไร และที่สำคัญคือ รู้ว่าจะนำเสนออย่างไรในแบบของภาพถ่าย แล้วให้ “ดูดี” ในสายตาของคนที่อยู่ในวงการ ศิลปะ-ภาพถ่าย ในต่างประเทศ (ที่เป็นมืออาชีพจริงๆ) ถ้ามีความคิดดี แต่ไม่เข้าใจกระบวนการ งานที่ออกมามันก็หายากเกินไป อีกครั้งที่เราเห็นด้วยกับมานิต

ประสบการณ์ชีวิตเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญ นานมาแล้วเขาเคยทำงานโทรทัศน์เป็น Producer รายการ “จีพจรลงเท้า” ทำอยู่สามปี ก็ออกมาถ่ายงานโฆษณา และเป็นสามปีของการรู้จักผู้คนหลากหลายวงการ เกื้อหนุนงานเชิงพาณิชย์เขาอย่างดี และเมื่อถึงจุดหนึ่ง (ประมาณปี 2543/2000) เขาก็หยุดทุกอย่างเพื่อทุ่มเทให้กับงาน Conceptual Photography ..สำหรับมานิต ชีวิตเหมือนการทำสงคราม ซึ่งต้องวางแผนยุทธศาสตร์ ต้องเตรียมสะสมกำลัง ต้องรู้ว่าอะไรจะถอยตอนไหน จะเดินทัพต่อไปอย่างไร ..ระหว่างที่ทำงานภาพถ่ายโฆษณา เขาไม่เคยลงทุนอะไรนัก มุ่งเก็บเงินอย่างเดียวด้วยเหตุผล ถ้าลงทุนไปแล้ว มันเป็นภาระ เวลาจะถอยออกก็ถอยไม่ได้แล้ว ถ้ามีตึก มีพนักงาน เป็นภาระ ความรับผิดชอบทั้งนั้น จะถอยออกมายังไง เหมือนติดอยู่ในกับดัก แล้วจะออกมาทำงานศิลปะยังไง เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ทำให้มองกลับไปสู่งานศิลปะของเขา นับแต่ชุด สงครามไร้เลือด เป็นต้นมา งานเหล่านั้นมิได้เป็นเพียงภาพถ่ายวิพากษ์ คำทอสังคมธรรมคา แต่แฝงยุทธศาสตร์ที่บ่งบอกถึงความเข้าใจในจิตวิทยาชุมชน กระบวนคิดของสื่อมวลชน นักวิชาการ (ไทย-เทศ) เป็นอย่างดี¹²

3.2.2 This Bloodless War (1997)

สงครามไร้เลือด (2540)

หอศิลป์คือพื้นที่ที่แสดงงานศิลปะ แต่ศิลปะไม่จำเป็นต้องอยู่ในหอศิลป์เสมอไป และศิลปะภาพถ่ายก็ไม่จำเป็นต้องแขวนอยู่บนผนัง เพราะสิ่งเหล่านี้คือเรื่องของการสื่อสาร

งานศิลปะภาพถ่ายเป็นงานที่ลงทุนสูง แต่ระดับตอนล้วนเป็นเงินทั้งนั้น และยังต้องใช้เวลาสร้างงานอยู่ไม่น้อย เมื่อเป็นเช่นนี้ ในความคิดของ มานิต ศรีวานิชภูมิ การนำงานไปแสดงในหอศิลป์จึงไม่ใช่ทางเลือกเดียวของเขา เพราะสำหรับงานที่ต้องลงทุนลงแรงมากมายเมื่อมีเรื่องจะเล่า ต้องเล่าให้คนหมู่มากรับรู้ และเพียงแค่มีข่าวมาบอกอย่างเดียวก็ยังไม่เพียงพอ แต่ผู้รับข้อความต้องมีปฏิกิริยาตอบสนอง ..จะโกรธ เศร้าสลด สะใจหรือหัวเราะจนตบันไค อย่างไรก็ได้แต่คุณแล้วต้องมีความรู้สึกสะท้อนกลับมา เมื่อศิลปะภาพถ่ายของเขามีจุดประสงค์เช่นนี้ ช่วงเวลาในการแสดงงานจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่ง

ภาพที่ 45

ภาพที่ 46

สงครามไร้เลือด/This Bloodless War ออกสู่สาธารณชนในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจของเมืองไทย เนื้อหาในภาพกล่าวถึงการถูกคุกคามทางเศรษฐกิจจากต่างประเทศ การโจมตีค่าเงินบาทจนมาถึงการล่มสลายของระบบการเงินในประเทศ เป็นสงครามเพื่อการยึดครองที่ไม่ต้องส่งทหารไปตายเลยสักคนเดียว จากเหตุการณ์นี้ มานิตเปรียบเทียบให้ใกล้เคียงกับสงครามเวียดนามใต้ สังหารเชลยศึกเวียดนาม (Murder of a Vietcong by Saigon Police Chief, 1968) ผลงาน เอ็ดดี้ อัดัมส์ (Eddie Adams) ในภาพนั้นเชลยศึกถูกจ่อหัวยิงสมองกระจุยต่อหน้ากล้องถ่ายภาพ และในงานของมานิต เขาถ่ายภาพนั้นใหม่โดยเปลี่ยนตัวแสดงจากอหิบดี ตำรวจเวียดนามมาเป็นชายไทยในเสื้อสูท จากเชลยศึกเวียดนามมาเป็นชาวบ้านคนไทย (คนในภาพคือชาติชาย ปุยเปีย ศิลปินคนสำคัญของเมืองไทย) ฉากหลังกลายเป็นอาคารธุรกิจในกรุงเทพฯ

อีกภาพหนึ่ง ต้นฉบับเดิมคือ ภาพการทิ้งระเบิดลงกลางหมู่บ้าน (Trang Bang เมื่อ 8 มิถุนายน 2515/1972) ในภาพนั้นเด็กผู้หญิงร่างเปลือยเปล่า (Pan Thi Kim Phuc) กำลังวิ่งหนีความร้อนของเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระเบิดนาปาล์ม พร้อมคนอื่นๆ เส้นทแยงมุมของถนนพุ่งสู่ฉากหลังซึ่งเป็นควันจากระเบิด และมีทหารอเมริกันเดินตาม ซึ่งเป็นผลงานของช่างภาพชื่อ Nick Ut ..ในสงครามไร้เลือด เด็กผู้หญิงเปลี่ยนเป็นสาวออฟฟิต ในมือหิ้วสินค้าแบรนด์เนมวิ่งหน้าตาตื่นเหมือนในภาพถ่ายต้นฉบับ หรืออีกภาพหนึ่ง คือภาพการสังหารหมู่ชาวบ้านที่หมู่บ้านมายไล (My Lai 16 มีนาคม 2511/1968) .. กลายเป็นภาพชนชั้นกลางนอนตายเกลื่อนบนสะพานลอย สินค้าแบรนด์เนมหล่นกระจัดกระจาย

ภาพถ่ายต้นฉบับที่ยกตัวอย่างมานี้เป็นภาพที่คนส่วนมากคุ้นเคยกันอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นคนมีการศึกษาในเมืองไทย หรือประชาชนทั่วไปในโลกตะวันตก ดังนั้นเมื่อมานิตนำต้นแบบเหล่านี้มาเล่าซ้ำ ถ่ายใหม่ เปลี่ยนบริบท เปลี่ยนยุคสมัย คนดูงานส่วนมากก็ยังสามารถเข้าใจและรู้ว่าภาพในสงครามไร้เลือดของมานิตมีต้นแบบมาจากที่ใด และการฉลาดใช้ของมานิตคือการนำสงคราม เศรษฐกิจไปเปรียบเทียบกับสงครามเวียดนาม ซึ่งทำให้การนำภาพต้นแบบจากสงครามเวียดนามมาใช้ ดูมีความหมายลึกซึ้งสะกิดใจผู้คนได้เป็นอย่างดี และความรู้สึกนี้สามารถสัมผัสได้ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ เท่าที่ว่างงานชุดเดียวของเขานี้จะนำไปแสดงที่ไหนก็ได้ในโลก คนดูก็ยัง

ภาพที่ 47

ภาพที่ 48

เข้าใจแล้วยังเป็นที่สนใจอีกด้วย เพราะภาพนั้น คือความรู้สึกนึกคิดหรือความเจ็บปวดของคนไทยในช่วงเวลาหนึ่ง ..นำเสนอความเป็นไทยโดยไม่ต้องนั่งห่มสไบ

การสร้างงานในลักษณะนี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ ไม่ใช่แนวคิดแหวกแนว เพราะงานลักษณะนี้สามารถพบเห็นได้บ่อยครั้งในช่วงทศวรรษของปี ค.ศ. 1980-90 ในกลุ่มงานภาพถ่ายหลังสมัยใหม่ (Postmodern Photography) และแน่นอนว่า มานิตไม่ได้ผูกตนเองติดกับลัทธิศิลปะใดหรือรูปแบบเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง เนื่องจากมานิตเป็นคนที่เน้นการสื่อสารเป็นสำคัญ ส่วนรูปแบบ หรือแม้แต่ภาพถ่าย เป็นเพียงพาหนะที่นำไปสู่เป้าหมายแห่งการสื่อสารของเขาเท่านั้น ..นี่คือการฉลาดใช้ของมานิตอีกข้อหนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อีกประการคือการเลือกเวลานำเสนอ งานชุดนี้ออกมาเมื่อปี 2540 ทุกคนในช่วงเวลานั้นรับรู้ว่ บ้านเมืองอยู่ในภาวะใด ภาพที่ตรงสถานการณ์มาในเวลาที่เหมาะสม ย่อมเรียกคนดูได้ดีกว่าเสมอ เช่นเดียวกัน ถ้านำเสนอช้าเกินไป เร็วเกินไป หรือผิดช่วงเวลาทางอารมณ์ของสังคมแล้ว ย่อมไม่เกิดผลตอบสนองแน่นอน

ภาพที่ 49

ภาพที่ 50

การปะทะทางอารมณ์ สืบเนื่องจากงานชุดนี้ เกิดขึ้นหลายครั้งในช่วงปี 2540-41 แต่ไม่ได้เป็นไปอย่างฉับพลัน ..ช่วงแรกของการแสดงงาน มานิตเลือกที่จะใช้สถานที่สาธารณะมากกว่าหอศิลป์ เป็นการแสดงงานถนนของแท้ วิธีการนำเสนอของเขาคือให้เพื่อนศิลปินหลายคนยื่นถือกรอบรูป เรียงแถวอยู่หน้าสถานที่สำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศ ดูไปก็เหมือนกับการประท้วง ทุกคนยื่นถือกรอบรูป มีผ้าปิดมูกาคเอาไว้ มานิตเลือกสถานที่เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย ตลาดหลักทรัพย์ ถนนสีลม (หน้าตึกซี พี) บริเวณสยามสแควร์ ..ปฏิภิกิริยาของคนดูในช่วงแรกมีทั้งแปลกใจ เพิกเฉย สนุก มุงดู ถ่ายรูปเล่น ด้านข่าวตามหนังสือพิมพ์ก็เ็นไปอย่างคึกคักเป็นเรื่อง

สนุกสนานเสียส่วนใหญ่ ..การปะทะทางอารมณ์ตามมาทีหลัง เป็นเหมือนพลังงานสะสม อาจเก็บกลับไปคิดแล้วนึกขึ้นได้ หรือตัวมานิตเอง ไปพูดคุยเอาที่ไหนสักแห่ง และสืบเนื่องไปจนถึงงานแสดงนิทรรศการกลุ่ม ชื่องาน Never My Land ที่ฝ่ายขวาตกขอบ (คือกลุ่มอนุรักษ์จักรี) ฟันคินชีพมาร่วมวงต่อต้าน ผลที่ตามมาคือนิทรรศการนี้ได้เป็นข่าวไปทั่วโลก

อารมณ์ของสังคมช่วงปี 2540-41 มีทั้งเศร้า หดหู่ สะใจ โกรธแค้นปะปนกันไป คนต่างชาติ (ฝรั่ง) ที่อยู่ในเมืองไทยจำนวนหนึ่งก็เริ่มรู้สึกหวาดระแวงคนไทยบางกลุ่ม เพราะไปบอกว่าฝรั่งคือต้นเหตุแห่งหายนะ ..ช่วงเป็นเวลาที่แปลกปะหลาดช่วงหนึ่งของชีวิตในเมืองไทย ..สงครามไร้เลือดของ มานิต ศรีวานิชภูมิ บันทึกละเอียดเวลานั้นไว้ ไม่เพียงแค่นำภาพถ่าย แต่ในความทรงจำของคนมากมายที่ทั้งชื่นชม เกลียดชัง และขมขื่นไปกับการตอกย้ำ¹³

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.3 Chronicle of Pink Man

ชีวประวัติมนุษยีสีมชมพู

ภาพที่ 51

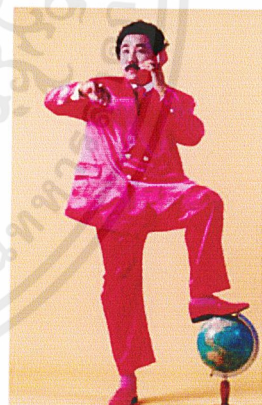
ฟังก์แมน (Pink Man) หรือ มนุษย์สีชมพู ปรากฏตัวครั้งแรก ในช่วงปี 2540/1997

ชายในเสื้อสูทสีชมพูสะท้อนแสง กับรถเข็นสีชมพูคู่บารมีของเขา เดินซื้อป๊อปปิ้งอยู่ที่ซอยตลาดวิทย ถนนสีลม ด้วยใบหน้านิ่งสงบ ไร้อารมณ์ปราศจากความรู้สึกใดทั้งสิ้น ..และนับจากนั้น ชายคนนี้ก็เริ่มเดินทางทั่วประเทศไทย (พร้อมรถเข็นสี

ชมพู) ไปทุกหนทุกแห่ง โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยว หรือที่ใดซึ่งมีความสำคัญต่อค่านิยมของสังคม ..เขาปรากฏกายในรูปแบบของโปสเตอร์ ตู้ไฟหน้าห้างสรรพสินค้า หน้าร้านทอง ..เขาสวมบทบาทของนักอนุรักษ์นิยม (ทั้งฝั่งชายและฝั่งขวา) นักวิชาการ ชนชั้นสูง แม้กระทั่งผู้เคร่งในศีลธรรม-ศาสนา

เรียกว่าอะไรก็ตาม ที่สังคมไทยคิดว่าเป็นค่านิยม เป็นแฟชั่น สิ่งที่ควรยกย่อง หรือเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ ฟังก์แมน คนนี้ไม่เคยรือที่จะมีส่วนร่วม สวมบทบาทนั้น เขาพร้อมที่จะไหลไปตามกระแสสังคมอย่างไม่จำเป็นต้องยั้งคิด และไปพร้อมกับรถเข็นสีชมพูของเขา

เมื่อถึงจุดหนึ่ง เมืองไทยคงน่าเบื่อหน่ายเกินไปสำหรับนักบริโภคนิยมนี้ เขาเริ่มออกเดินทางต่างประเทศ เก็บเกี่ยวทุกสิ่งที่มีมนุษยในสังคมโลกปรารถนา ไปเยือนบาห์ลี ไปเที่ยวยุโรป ไปอย่าง ยิ่งใหญ่และปราศจากความรู้สึกใด

ภาพที่ 52

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 53

ล่าสุดเขากำลังจะกลายเป็นรูปปั้นสำหรับบูชา
มีไว้ให้คนได้ฟังพาดินยามทุกซักร้อนใจ

ศิลปิน/ช่างภาพ มานิต ศรีวานิชภูมิ สร้างงาน
อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ทุกชุด ทุกเรื่องราวล้วน
บอกเล่าความเป็นไปในสังคมทุนนิยม ในเชิง
วิพากษ์วิจารณ์สังคม ..ในกลุ่มงานจำนวนมากนั้น
ฟังก์แมน/Pink Man เป็นชุดที่ใช้เวลาต่อเนื่อง
ยาวนานที่สุดและยังเป็นชุดที่ใช้สถานที่หลากหลาย
ทั้งในและต่างประเทศ

ฟังก์แมน คือสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของลัทธิบริโภคนิยม เป็นภาพสะท้อนของ
สิ่งที่เป็นอยู่บนโลกทุนนิยมปัจจุบัน เป็นกระจกเงาทางความคิดของสังคมโลก¹⁴

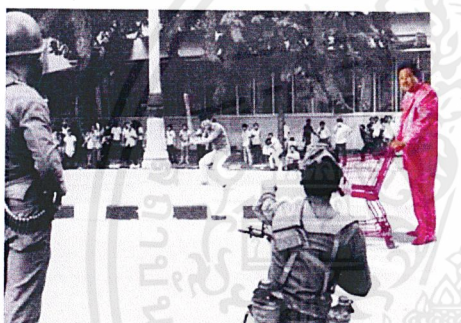
3.2.4 ผลงานของ มานิต ศรีวานิชภูมิ

ภาพที่ 54

ภาพที่ 55

ภาพที่ 56

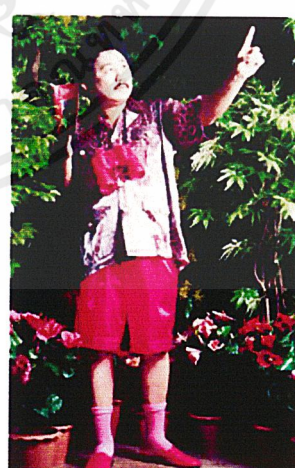
ภาพที่ 57

ภาพที่ 58

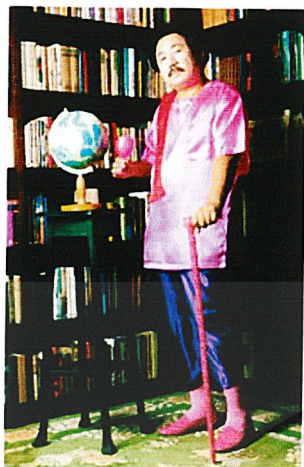

ภาพที่ 59

ภาพที่ 60

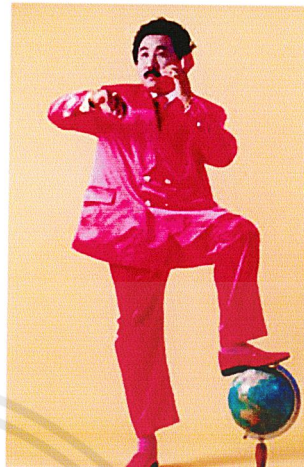
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 61

ภาพที่ 62

ภาพที่ 63

3.2.5 วิเคราะห์ผลงานของมานิต ศรีวานิชภูมิ

มานิตเป็นคนที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูงมาก เวลาทำงานก็ทำอย่างจริงจังและไปถึงอย่างที่สุด มั่นใจในตัวเอง ไม่ตามใคร

ผลงานของมานิต ศรีวานิชภูมิ โดดเด่นในด้านของเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ มานิตมีความสนใจในเรื่องสังคม การเมือง รวมทั้งสิ่งที่อยู่รอบตัว สืบเนื่องมาจากการเป็นช่างภาพข่าวมาก่อน ผลงานของเขาเน้นแนวความคิดมากกว่าความสวยงาม ในภาพให้ความรู้ลึกซึ้งๆ ยกตัวอย่างผลงานชุด ฟังก์ แมน มานิตใช้แบบคนเดียวเป็นตัวแสดงและเป็นสัญลักษณ์ของบริ โภคนิยม อารมณ์ของแบบนิ่งเฉย ไม่รู้สึกรู้สากับอะไรในทุกๆ ภาพ ทำให้ภาพทุกภาพรู้สึกไปในทิศทางเดียวกัน มองแล้วเข้าใจในทันทีว่าต้องการสื่ออะไร

จุดเด่นของภาพจะอยู่ที่ตัวฟังก์แมนเป็นหลัก โดยมีสถานที่ต่างๆ เป็นองค์ประกอบ ลักษณะการเสียดสีของมานิต จะเป็นลักษณะที่เรียกว่าเสบๆ คันๆ แต่บางครั้งก็รุนแรงทีเดียว เช่น งานชุด Horror in Pink มานิตนำเอาภาพข่าวจากเหตุการณ์ 16 ตุลา เป็นภาพที่ค่อนข้างน่ากลัวรุนแรง แต่กลับมีฟังก์แมนยืนคูสีหน้าเย้ยหยัน ไม่แยแส

บทที่ 4

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงาน

4.1 แนวความคิดและภาพร่าง

4.1.1 แฟชั่นจตุคาม

เนื้อหาในภาพต้องการจะกล่าวถึงกระแสความนิยมของวัตถุมงคล ที่ดูจะมีอิทธิพลต่อผู้คนในสังคมไทยเสียเหลือเกิน จนแยกไม่ออกว่าแท้จริงแล้วคือความเชื่อ งามาย หรือแฟชั่น องค์กรจตุคามฯ มีกระแสที่แรงมาก มาเร็วจนรับไม่ทัน คนนิยมช่วงหนึ่งแล้วก็ต้องเลิกนิยมไปเมื่อถึงเวลาช่วงหนึ่ง เห็นคนอื่นมีก็อยากมีบ้าง ข้าพเจ้าจึงนำแฟชั่นมาล้อเลียนกับองค์กรจตุคาม โดยใช้ฉากหลังเป็นหนึ่งในภาพของเววิด ลาซาเพล

ภาพที่ 64

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.2 วัตุนิยม

จะกล่าวถึงคนที่ไหลไปตามกระแสของวัตุนิยม มีข่าวลดกระหน่ำราคาสินค้าแบรนด์เนมตามห้างสรรพสินค้าก็แห่กันไปซื้อ เห็นป้าย SALE ก็อดไม่ไหวที่จะต้องเข้าไปดู แย่งกันซื้อสินค้าเหมือนๆ กัน โฆษณาอะไรมาก็เชื่อ โดนจูงจุมูกเหมือนวัวเหมือนควาย ทั้งๆ ที่ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ไม่ได้มีเงินมากขนาดที่จะใช้เงินกับของฟุ่มเฟือยได้มากขนาดนี้ จากภาพร่างข้าพเจ้าใช้ควายเหล็กเป็นสัญลักษณ์ของวัตถุที่เข้ามาแทนที่สิ่งมีชีวิต

ภาพที่ 65

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.3 ตำรวจบ้าอำนาจ

การที่ประเทศไทยให้อำนาจกับเจ้าหน้าที่รัฐมากเกินไปจนนำไปใช้ไม่ถูกทาง ทำให้ตำรวจวางอำนาจ คิดว่าตัวเองอยู่เหนือประชาชน อยู่เหนือกฎหมาย ข้าพเจ้าต้องการจะเสียดสีตำรวจในเรื่องของความบ้าอำนาจ ภายหลัง รูปลักษณะภายนอกของตำรวจที่เราเห็นจะดูน่าเกรงขาม ข้าพเจ้านำมาล้อเลียนให้เหมือนคนบ้าคลั่งต้องการอยากได้ในสิ่งที่ต้องการ ฉากที่เป็นดาวให้ความรู้สึกตึกๆ แสดงถึงความเอาแต่ใจ ไร้เดียงสา ไม่สนใจผู้อื่น โดยใช้ดาวเป็นสัญลักษณ์ของภายหลัง ตำแหน่ง

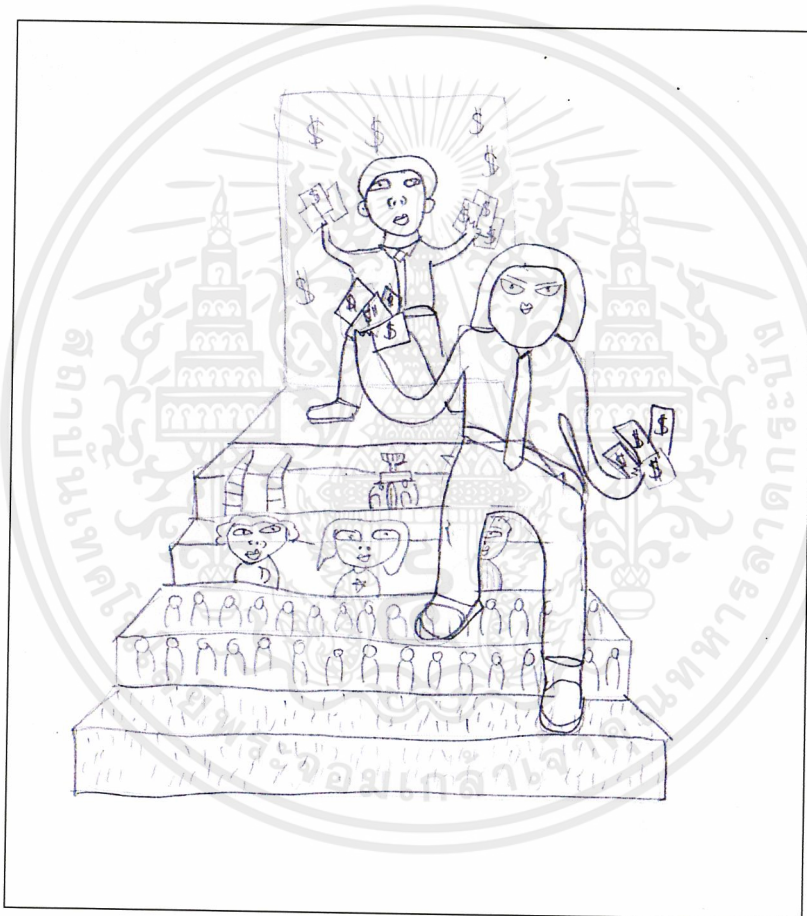

ภาพที่ 66

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.4 คอร์ปชั่น

รูปคอร์ปชั่นจะพูดถึงนักการเมืองที่โกงกิน บ้าเงิน โดยใช้ประชาชนเป็นเครื่องมือในการก้าวไปสู่สิ่งที่ต้องการ ใช้บันไดเป็นสัญลักษณ์ของความทะเยอทะยาน บันไดแต่ละขั้นจะมีรูปหุ่นนา หมายถึงแผ่นดิน ผู้คนที่กำลังประท้วง หมายถึงประชาชน และอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย หมายถึงกฎหมาย แม้จะต้องเหยียบย่ำสิ่งเหล่านี้ขึ้นไปเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ ก็ไม่มีความละอายใจแต่อย่างใด

ภาพที่ 67

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.5 พระผีดวินัย

พระจากพฤติกรรมของสงฆ์ที่เห็นได้ทั่วไปนั้นเสื่อมลง พระเดี๋ยวนี้นี้เป็นตุ๊ดเป็นเกย์ซึ่งผีดวินัยห้ามบวช แต่ก็ยังมีเดินให้เห็นอยู่ทั่วไป บางรูปก็มั่วสีกา เล่นพนัน กินเหล้า ซึ่งทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นการผีดวินัยสงฆ์ 227 ข้อทั้งสิ้น ข้าพเจ้าเลือกใช้หุ่นห่มจีวรเพราะคิดว่าพระที่คนเรากราบไหว้อยู่ทุกวันนี้ จริงๆ แล้วก็แค่คนธรรมดาที่ครองจีวร แค่นี้ก็ได้ที่ห่มผ้าเหลืองก็มีคนกราบไหว้ ตัวหุ่นเป็นผู้ชาย แต่แขนเป็นหุ่นผู้หญิง จะกล่าวถึงพระตุ๊ดหรือพระนอกรีต ส่วนตัวสี่สั้มที่สะพานบาตรอยู่ หมายถึงกิเลส ที่พระตัดไม่ขาด กรอบรูปด้านหลังมีตัวอักษร 227 กลับหัว หมายถึงพระวินัย 227 ข้อ ที่หมดความหมาย ไม่ใช่ใจ

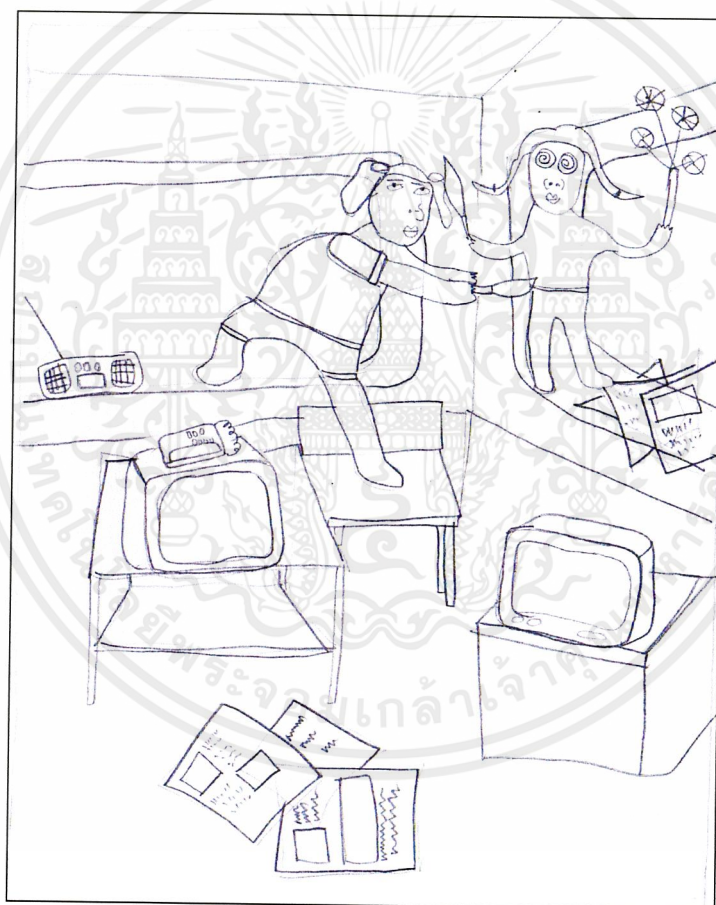

ภาพที่ 68

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.6 ยูวาชญากร

สื่อมีอิทธิพลต่อเด็กมาก เด็กดูอะไรในทีวีก็อยากทำตาม อยากรู้ อยากเห็น เป็นสื่อที่ปลูกฝังความรุนแรงทางอ้อม ถึงจะไม่ได้ชี้ให้เห็นกันโดยตรงแต่หนังที่เราดู ข่าว เพลง รายการทีวี อาหาร junk food ก็เป็นตัวอย่างที่ทำให้เด็กเห็นและอยากทำตาม คิดว่าเท่ อยากเป็นที่ยอมรับของสังคม จากภาพร่างในมือเด็กถือกรรไกรตัดหญ้า กับ เลื่อย เด็กสมัยนี้ชินกับของพวกนี้ ชินกับความรุนแรงพอๆ กับ ของเล่น หน้าตาก็ดูสนุกสนานสะใจ ทั้งๆ ที่สิ่งเหล่านั้น เป็นของอันตราย ไม่เหมาะกับเด็ก

ภาพที่ 69

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5 การทำงานจริง

5.1 ทิศทางแสงและท่าโพสต์

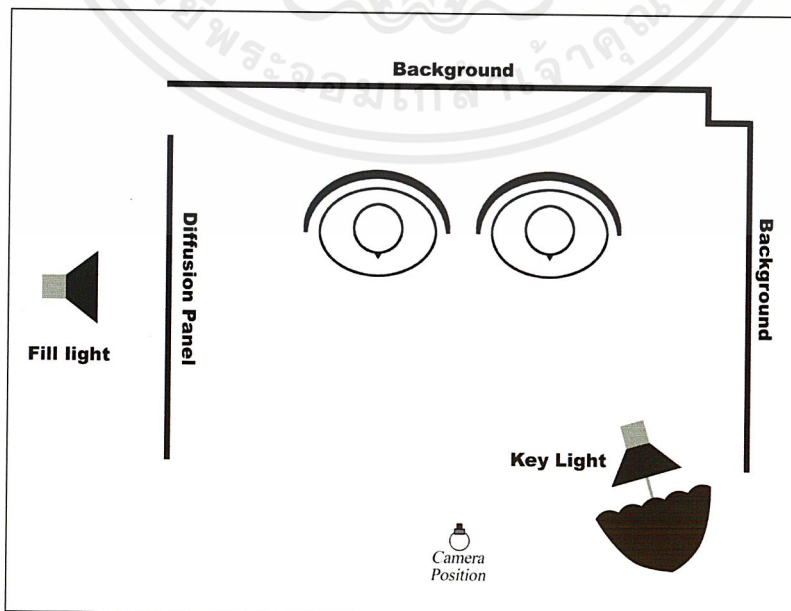
5.1.1 แฟชั่นจตุคาม

ภาพที่ 70

ภาพนี้ทำทางการโพสต์จะแปลกๆ ดูขาคๆ เกินๆ ต้องการสื่อถึงคนบ้า ไม่ค่อยเต็ม ภาพนี้ทำฉากยากที่สุดใช้กระดาษสีทั้งหมด และด้วยพื้นที่ในการถ่ายมีจำกัด นางแบบค่อนข้างอยู่ใกล้ฉากหลัง ห้องไม่กว้างพอที่จะถอยออกไปถ่ายได้ จึงต้องใช้เลนส์กว้างในการแก้ปัญหา

ใช้ไฟสตูดิโอ 2 ตัว Key Light จะใช้ร่วมสะท้อนด้วย ส่วน Fill Light ใช้ Diffusion Panel เป็นผ้าโทเลสีขาวขนาด 3 x 3 เมตร

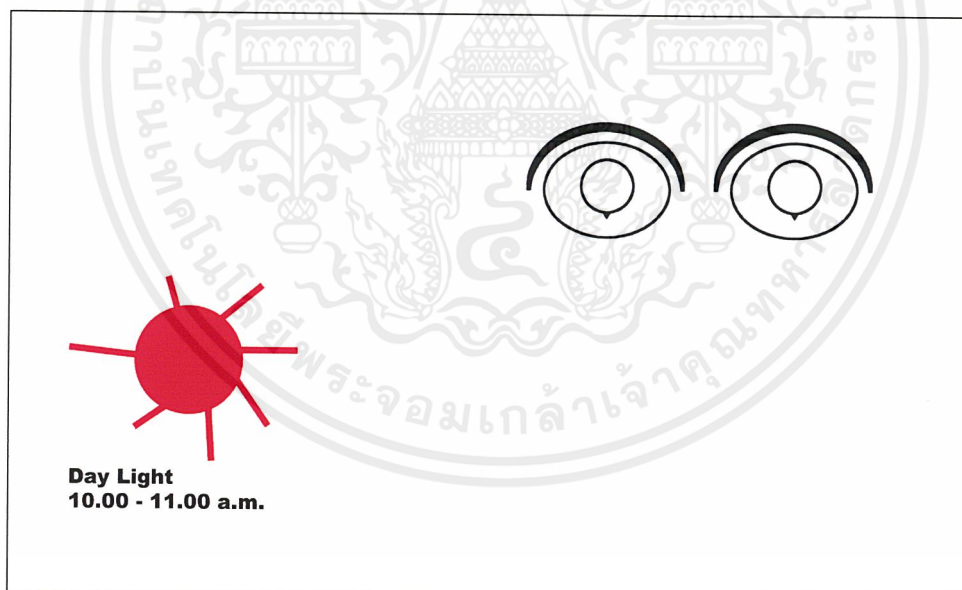
ภาพที่ 71

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.2 วัสดุนิยม

ภาพที่ 72

ภาพที่ 73

ภาพนี้ต้องการให้นางแบบโพสต์ออกมาให้ได้ถึงอารมณ์ความมั่นใจและภูมิใจมากกับการที่ได้ใช้ของแบรนด์เนมตามชาติตะวันตก

ใช้แสงธรรมชาติเวลาประมาณ 10 – 11 โมง ถ้าเกินกว่านี้ พระอาทิตย์จะตรงศีรษะพอดี หรือไปตกอยู่ข้างหลังแบบทำให้ย้อนแสง จะไม่ได้สภาพแสงตามต้องการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

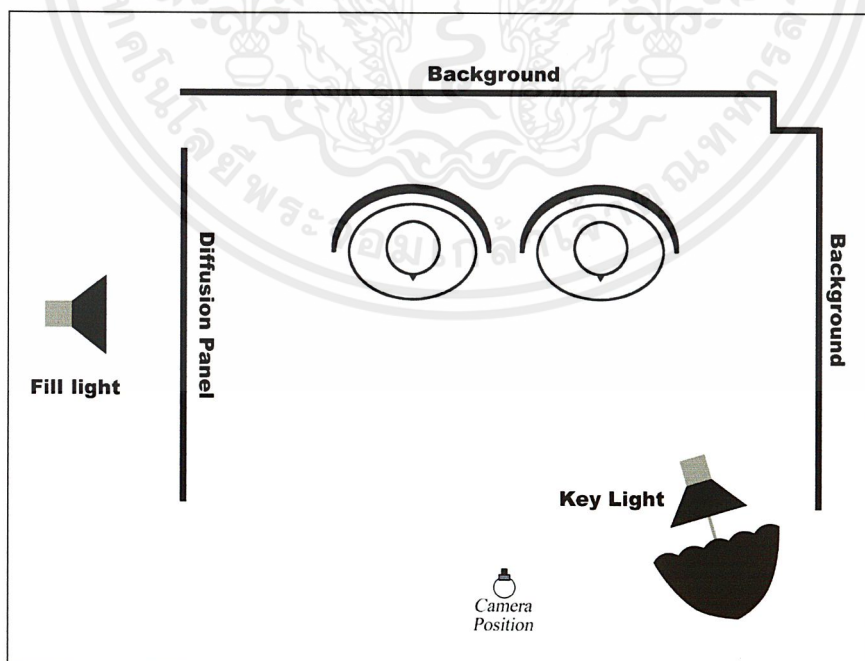
5.1.3 ตำรวจป่าอำนาจ

ภาพที่ 74

ท่าโพสค์ของตำรวจค่อนข้างบ้าคลั่ง ต้องการที่จะไขว่คว้าสิ่งที่ต้องการอย่างไม่ลืมหูลืมตา ลากยศเป็นเหมือนกิเลส เมื่อไม่ได้ก็อยากได้ เมื่อได้มาแล้วก็คลั่งไคล้ไปกับมัน บ้าอำนาจจนลืมหูลืมตัว

ภาพนี้เวลาถ่ายค่อนข้างสนุกแต่นางแบบจะเหนื่อยเพราะให้นางแบบขึ้นไปอยู่บนเก้าอี้แล้วกระโดดลงมา ตอนกระโดดต้องออกเสียง “ฮ่าก” ไปด้วย เพราะจะทำให้สีหน้า ท่าทางสมจริงและมีอารมณ์ร่วมไปกับงาน ความไวชัตเตอร์ของภาพอยู่ที่ 1/125 ทำให้ได้อารมณ์ของความเคลื่อนไหวไปอีกแบบ

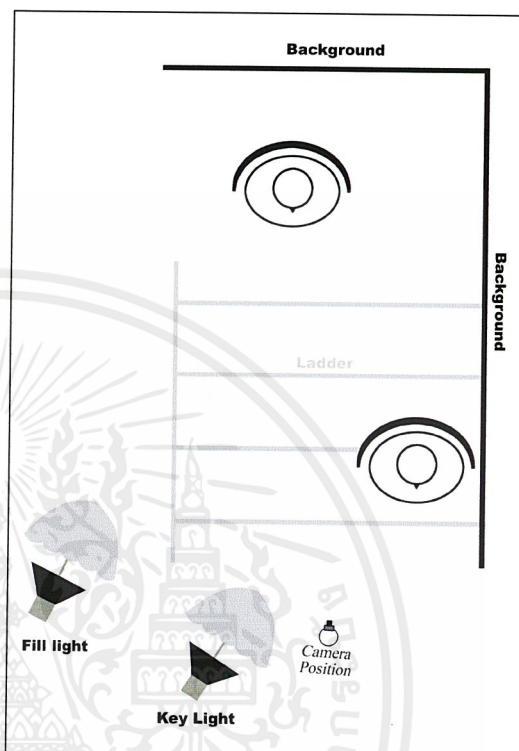
ภาพที่ 75

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.4 คอรัปชั่น

ภาพที่ 76

ภาพที่ 77

นางแบบจะโพสต์ท่าและสีหน้าบ่งบอกถึงความโลภที่ได้เงินมา กินเงินเป็นอาหาร แเบงค์ที่ใช้เป็นแบงค์กึ่งเต็ก จะสื่อถึงเงินผี เงินที่ได้มาอย่างไม่สุจริต ให้เอาไปใช้ในเมืองผี การแต่งหน้าของภาพนี้โดดเด่นกว่าภาพอื่นๆ ใช้สีพื้นหน้าสีเข้มทาที่เปลือกตาไล่เฉดเป็นโทนสีน้ำเงินเข้ม ดูจากตาแล้วทำให้รู้สึกได้อารมณ์ของคนโกง ไม่สุจริต มีเล่ห์เหลี่ยม

ภาพนี้เป็นภาพที่ถ่ายยากที่สุดในภาพทั้งหมด เพราะพื้นที่เป็นบันไดค่อนข้างแคบและเป็น Perspective การจัดไฟก็ต้องยก Fill Light ขึ้นไปไว้บนโถงบันไดชั้นบน มีการโปรยแบงค์ด้วย ต้องจับจังหวะภาพให้ทัน จังหวะของแบงค์ไม่สวยก็ต้องถ่ายใหม่

5.1.6 ยูวอาชญากร

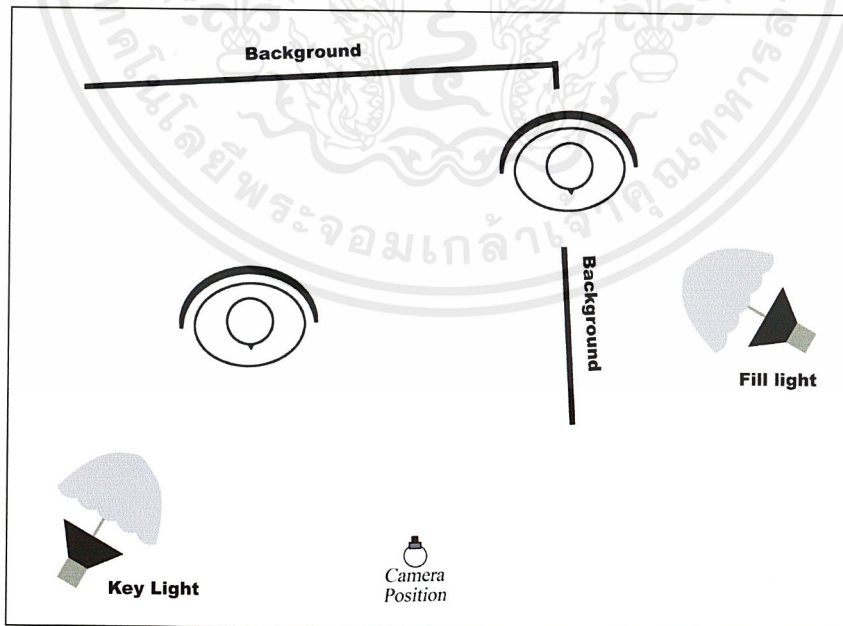

ภาพที่ 80

นางแบบจะแสดงสีหน้าท่าทางเหมือนเด็กที่กำลังสนุกสนานกับการเล่นของมีคมราวกับว่ามันคือของเล่น อยู่ท่ามกลางสื่อต่างๆ ทีวี วิทยุ โทรศัพท์ หนังสือพิมพ์ อาหาร Junk Food มืดที่ใช้ในครัว กรรไกรตัดหญ้า เลื่อย ลูกบอล กระดานดำ อมยิ้ม ของเล่นเสริมตรรกะ

ภาพนี้อุปกรณ์ประกอบฉากเยอะที่สุด การจัดองค์ประกอบของภาพค่อนข้างยาก ต้องขยับขยายเปลี่ยนอยู่หลายครั้ง

ส่วนการจัดไฟใช้การผสมแสง โดยลดแสงบรรยากาศลงและใส่แฟลชเข้าไป ถ่ายในตอนกลางวันใช้ร่มทะเลทั้ง Key Light และ Fill Light

ภาพที่ 81

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

ผลงานสำเร็จ

6.1.1 ชื่อภาพ “พระเครื่องร่วมสมัย”

ภาพที่ 82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.2 ชื่อภาพ “ควายนิยม”

ภาพที่ 83

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.3 ชื่อภาพ “ริช ฟอร์ เดอะ สตาร์”

ภาพที่ 84

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

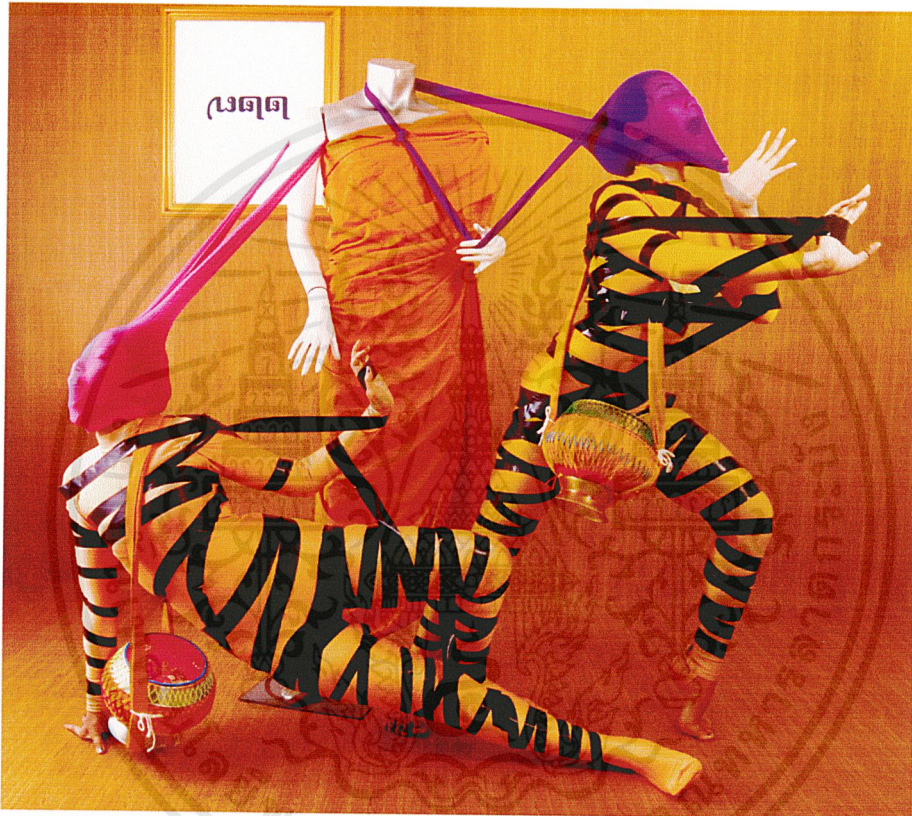
6.1.4 ชื่อภาพ “วิถีทหารราช”

ภาพที่ 85

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.5 ชื่อภาพ “๖๓๓”

ภาพที่ 86

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1.6 ชื่อภาพ “ยูวอาชญากร”

ภาพที่ 87

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

7.1 สรุปผลการทำงาน

ข้าพเจ้ามีความสนใจและสังเกตถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยอย่างต่อเนื่อง และมักจะมี ความขัดแย้งในใจจึงได้สร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ขึ้นมา ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เกี่ยวกับขั้นตอนการทำงาน ทั้งหมดด้วยตนเอง ตั้งแต่การค้นคว้าหาข้อมูล ตลอดจนการสร้างสรรค์ผลงานจริงอย่างเป็นขั้นตอน ได้เรียนรู้ถึงปัญหาของการทำงานและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า จนเป็นงานสำเร็จ

7.2 ปัญหาในการทำงาน

1. ปัญหาในการทำงานเกิดตั้งแต่การที่ไม่รู้ว่าจะเริ่มดำเนินงานอย่างไร จับประเด็นใด นำเสนองาน ในรูปแบบใด
2. ทำงานแข่งกับเวลาที่จำกัด การนัดนางแบบ จัดคิว รักษาเวลาในการถ่าย
3. ต้องคิดให้ดีกว่าจะใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง ประมาณค่าใช้จ่ายไม่ให้บานปลาย
4. อุปกรณ์มีปัญหา เช่น ไฟสตูดิโอ กล้อง เลนส์ ใช้ไม่ได้ขณะถ่าย
5. สภาพอากาศที่ไม่เอื้ออำนวย

7.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรรักษาเวลาให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ ผลดีคืองานเสร็จตามเวลาที่ต้องการ และไม่ผิด เวลากับทีมงาน
2. ควรศึกษางานหลายๆ ประเภท จะได้รับความแตกต่างและทำให้คิดงานต่อได้ดี
3. ถ้าจะทำงานเกี่ยวกับสังคม ก็ต้องศึกษาสังคม สังเกตผู้คนในและละวันในทุกที่ที่ผ่าน
4. ควรมีอารมณ์ร่วมไปกับงานและเรื่องที่จะทำ ทำตามความรู้สึก แล้วถ่ายทอดออกมาให้เต็มที่
5. ควรฝึกแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เพราะทุกอย่างไม่ได้เป็นไปอย่างที่เราคิดเสมอไป
6. คิดให้กว้างๆ อย่างมออยู่กับงานจนไม่เปิดรับสิ่งอื่น
7. ตรวจสอบเช็คอุปกรณ์ให้ดีกว่าก่อนเริ่มทำงาน
8. ใช้ทรัพยากรใกล้ตัวที่มีให้คุ้มค่าที่สุด นำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม
9. คิดให้รอบคอบที่สุดก่อนลงมือทำ ไม่เสียเวลา ไม่เปลืองงบประมาณ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- ¹ อคูยี่ ต้นประยูร. **ปัญหาสังคม**, (กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2526)
- ² โกศล วงศ์สวรรค์. **ปัญหาสังคมไทย**, (กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, 2543)
- ³ สวนดุสิต โพล. **ปัญหา “คอร์ปชั่น” ในสายตาประชาชน**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://dusitpoll.dusit.ac.th/2549/2549_003.html. (วันที่ค้นข้อมูล : 28 พฤศจิกายน 2551)
- ⁴ สวนดุสิต โพล. **วิกฤต !! คุณธรรมเยาวชนไทย**. [Web Site]. เข้าถึงได้จาก : http://dusitpoll.dusit.ac.th/2550/2550_016.html. (วันที่ค้นข้อมูล : 28 พฤศจิกายน 2551)
- ⁵ สวนดุสิต โพล. **ความโหดร้ายของคนไทย ณ วันนี้**. [Web Site]. เข้าถึงได้จาก : http://dusitpoll.dusit.ac.th/2547/2547_014.html. (วันที่ค้นข้อมูล 28 พฤศจิกายน 2551)
- ⁶ ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์. **ประวัติศาสตร์ศิลปะตะวันตก**, (กรุงเทพฯ : วาดศิลป์, 2547)
- ⁷ อารี สุทธิพันธุ์. **ศิลปะนิยม**, (กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2535)
- ⁸ **Marcel Duchamp**, [Web Site]. เข้าถึงจาก : <http://www.artofcolour.com/painting-profile/frame-profiles-no6.html>. (วันที่ค้นข้อมูล 7 มีนาคม 2551)
- ⁹ **David LaChapelle Biography**, [Web Site]. เข้าถึงได้จาก : http://en.wikipedia.org/wiki/David_LaChapelle. (วันที่ค้นข้อมูล : 4 มีนาคม 2551)
- ¹⁰ **David LaChapelle Interview**, [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.designboom.com/eng/interview/lachapelle.html>. (วันที่ค้นข้อมูล : 4 มีนาคม 2551)
- ¹¹ **Manit Sriwanichpoom Biography**, [Web Site]. เข้าถึงได้จาก : http://www.rama9art.org/manit_s/. (วันที่ค้นข้อมูล : 4 มีนาคม 2551)
- ¹² “บทความสร้างสรรค์และความคิดเห็นของมานิต ศรีวานิชภูมิ” **ณัฐนลิน**. 48(15) : 44-46
- ¹³ “สงครามไร้เลือด (2540)” **ณัฐนลิน**. 48(15) : 10-15
- ¹⁴ “ชีวประวัติมนุษยสัมพันธ์” **ณัฐนลิน**. 48(15) : 59-60

LaChapelle, David. **LaChapelle Land**. New York : Channel Photographic LLC

รัชฎะกาญจน์ เครือหงส์. **การถ่ายภาพเชิงศิลปะชุด ทาสแห่งบริโภคนิยม**. ศิลปินพจนานุกรม
ศาสตร์บัณฑิต, สาขาการถ่ายภาพ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2548.

ประวัติผู้แต่ง

นางสาวลลิต วิสุทธีโสภณ

เกิดวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2527 กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

- โรงเรียนอนุบาลศรีศรี
- โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา
- โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี
- ปีการศึกษา 2546 ภาควิชานิเทศศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- ปีการศึกษา 2547 สาขาการถ่ายภาพ ภาควิชานิเทศศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้